

PROBUZENÍ MEZI ZULLY

ERLO STEGEN

OBSAH

Předmluva	
Obrácení a povolání do práce v Božím království.....	
Boj s mocí temnosti - služba bez zmocnění.....	
Dynamis - moc Ducha svatého	
Znaky prvotní církve	
Poznání hříchu je začátkem probuzení	
Působení Ducha svatého.....	
Doprovodná znamení a zázraky.....	

Erlo Stegen

Probuzení mezi Zully

Zadarmo jste dostali, zadarmo dejte. (Matouš 10:7)

Předmluva

Bylo mi velkou radostí pracovat na překladu knihy od Erlo Stegena: „Erweckung unter den Zulus“. Vždyť probuzení v Jižní Africe bylo a je velkým požehnáním mně i celé naší rodině. Kéž by toto probuzení šlo dále v našich řadách i v celém českém a slovenském národě, abychom společně oslavovali našeho Pána a Spasitele svým životem.

Probuzení začíná vždy u jednoho každého osobně. Bůh nám buď milostiv, abychom vyznali každý hřích a žili čistým, svatým životem před Bohem i před lidmi.

Obrácení a povolání do práce v Božím království

„ Věz, že v posledních dnech nastanou zlé časy. Lidé budou sobečtí, chamtiví, chvástavi, domýšliví, budou se rouhat, nebudou poslouchat rodiče, budou nevděční, bezbožní, bez lásky, nesmiřitelní, pomlouvační, nevázaní, hrubí, lhostejní k dobrému, zrádní, bezhlaví, nadutí, budou mít raději rozkoš než Boha, budou se tvářit jako zbožní, ale svým jednáním to budou popírat. Takových lidí se straň.“

2. Tim. 3,1 -5

Když mne Bůh volal k tomu, abych zvěstoval evangelium, bránil jsem se tomu. Měl jsem jiné plány a představy. Svým vrstevníkům jsem často říkával: „Já vás nechápu.“ Mám za to, že oni zas nemohli pochopit mne. Když chodili se svými děvčaty a líbávali se s nimi, prohlašoval jsem: „Raději bych vydělával peníze, než dělal něco takového.“ A tak oni chodili s děvčaty, zatímco já jsem se pokoušel vydělávat peníze. To mělo pro mě větší cenu než děvčata. Mým heslem bylo: Nejdříve peníze, pak teprve všechno ostatní. Ale potom se stalo, že do mého života vstoupil Pán Ježíš.

Měli jsme jednoho velmi dobrého faráře. Kázal lépe než všichni ostatní, které jsme znali. Jako děti jsme měli ve zvyku brávat si s sebou do kostela sladkosti. Obyčejně jsme, jakmile začalo kázání, buď usnuli anebo pojídali své sladkosti. Ale když k nám přišel tento farář, všecko se změnilo. Jeho kázání

k tomu rodiče nutili. Řekl jsem si: „Až budu dospělý, hodím všechny ty pobožné tretky přes palubu“. Ale dříve než jsem se stal dospělým, Bůh ve své milosti zasáhl. Jednou v neděli jsem byl v kostele usvědčen, že jsem velký hříšník a potřebuji Ježíše. Po každé, když jsme šli z kostela, pohádali jsme se my bratři mezi sebou ještě dříve, než jsme stačili dojít domů. Také své rodiče jsem velmi často neposlouchal. Neustále jsem jim odmlouval a chtěl jsem si prosadit svoji vůli. Bůh mi nyní jasně ukázal, že je to v Jeho očích hřích. Plakal jsem a modlil se: „O, Bože, byl jsem v kostele, kde jsem ti v modlitbách a písních sliboval, že budu žít pro Tebe. Ale ještě dříve než jsme přišli domů, jsem se na cestě hádal. Vidíš moji neposlušnost.“ Modlil jsem se ráno, modlil jsem se večer, ale můj život se neměnil. Tím více jsem si krok za krokem uvědomoval, že jestliže nechci přijít do pekla, potřebuji Ježíše, abych byl osvobozen od mých hříchů, od svárlivosti a neposlušnosti vůči rodičům. Neexistují malé a velké hříchy, jak si mnozí lidé myslí. V Jakubově epistoletě 2,10 čteme: „Kdo by totiž zachoval celý zákon, a jen v jednom přikázání klopýtl, provinil se proti všem.“ Pán Ježíš v Matoušově evangeliu 5,21 a dál říká: „Slyšeli jste, že bylo řečeno otcům: Nezabiješ! Já však vám pravím, že již ten, kdo se hněvá na svého bratra, bude vydán soudu, kdo by řekl blázne, propadne ohnivému peklu.“ Podle těchto slov bude jednoho dne Ježíš soudit svět! Ano, byl jsem ztracený hříšník, ačkoliv jsem se modlil a chodil do kostela. Bůh říká: „Zemře ta duše, která hřeší“ (Ez. 18,4). Je úplně jedno, jaké je člověk národnosti, zda je černý nebo bílý, rudý nebo žlutý. Jestliže vládne v životě člověka hřích, musí taková duše zemřít. Jedině, že vyzná svůj hřích a opustí ho. Jinak činíme Boha lhářem.

Křičel jsem k Bohu: „Pane Ježíši, já Tě potřebuji! Změň můj život a vysvobod' mne z mých hříchů.“

Krátce na to mne Bůh povolal do práce v Božím království. Nevzpomínám si, že by se mezi mými předky vyskytoval nějaký kazatel nebo misionář. Jak bych se já nyní mohl stát někým takovým? Miloval jsem peníze. To byla moje modla. Když bych se chtěl stát kazatelem, byl bych chudý jako faráři v naší církvi. To se mi protivilo. Tato cena byla pro mě

příliš vysoká. Celých osmnáct měsíců jsem určitým způsobem procházel peklem. Bouřil jsem se proti Bohu: „Pane, já tuto cenu

byla zajímavá a především velmi krátká, což nám bylo obzvlášť milé. Také pro nás děti měl velké pochopení. Tak se například stalo, že jsme o velikonocích, kdy obvykle v Pietermaritzburgu probíhaly automobilové závody, přišli za farářem a zeptali se ho, jestli by nemohl zkrátit své kázání, abychom na závody přišli včas. On pak skutečně mluvil pouze 10 nebo 15 minut a my děti jsme se všechny shodly: „To je náš člověk.“

Ale ve skutečnosti byl tento farář velmi nešťastným člověkem. Kdysi na semináři měl lepší výsledky než kdokoli jiný. Velmi nadaný člověk - avšak bez pokoje v srdci. Rozhodl se, že bude studovat teologii a sliboval si od toho vyřešení všech svých problémů. Dlouhou dobu strávil v Evropě na studiích. Ale pokoj nenalezl. Nakonec se rozhodl vrátit se zpátky do Afriky jako misionář. Jeho profesori to nemohli pochopit a ptali se ho: „Proč chcete zpátky do Afriky? Takového muže Afrika nepotřebuje. Zůstaňte v Evropě a nepromarněte své nadání v Africe.“ On jim však žertovně odpověděl: „Víte, v Jižní Africe máme mnoho křivých banánů. Pokusím se je narovnat.“ Též po jeho návratu do vlasti zůstal v jeho srdci nepokoj. Vrhнул se s vervou do fyzické práce v domnění, že to překoná, až byl nakonec blízko nervového zhroucení. Lékař mu radil, aby na nějakou dobu opustil svoji službu. Ve svém zoufalství vyhledal jednoho evangelistu v Pretorii, o kterém sice neměl valné mínění, protože se o něm vyprávělo leccos špatného. Často je to ovšem dobré znamení, když se o člověku říkají ošklivé věci. V bibli čteme: „Běda, když vás budou všichni lidé chválit“ (Lukáš 6,26). Když Bůh působí při člověku nebo na nějakém místě, ani ďábel nemlčí. Jak měl nyní tento prostý evangelista pomoci tak hluboce vzdělanému muži? Tento věřící bratr se však uměl modlit. Zatím co hovořil se svým hostem, volal uvnitř k svému Pánu: „Pane Ježíši prosím Tě, přijď se svojí mocí.“ Když si pak oba muži klekli a modlili se, připadal si farář, jako by ho osvítilo světlo. Najednou si uvědomil, že dosud neměl Pána Ježíše ve svém životě a srdci. V dětské víře prosil Pána, aby opravdu vstoupil do jeho srdce. Byl to pro něho zázrak, když vstal od modlitby jako proměněný člověk, s vnitřním pokojem v srdci.

Od té doby byla jeho kázání jiná než dříve a v jeho životě bylo vidět změnu. A pak začal Bůh pracovat na našich srdcích. Bylo nás pět bratrů a do kostela jsme chodili jen proto, že nás nemohu zaplatit. *Žádáš příliš mnoho.*“ Ale po osmnácti měsících mi Bůh dal poznat, že cena neposlušnosti je tisíckrát vyšší než cena za poslušnost. Nikomu nepřeji, aby si musel projít něčím podobným.

Po této době nerozhodnosti jsem se konečně modlil: „Ano, Pane, chci se stát kazatelem evangelia, s jednou podmínkou. Nechci být kazatelem, který lidi jen křtí, oddává a pohřbívá, a v neděli je na jednu či dvě hodiny zabaví. To je málo. Chtěl bych se stát kazatelem, který bude zvěstovat Tvoji pravdu a nebude si na církev jen hrát. Stálo mne to příliš mnoho.“

Byl jsem ještě mladý, když jsem se obrátil. Nikdy jsem nebyl knihomolem, dokonce jsem čtení knih nenáviděl. Ve škole to pro mě bylo břemenem. Ale když vstoupil do mého života Ježíš, zamiloval jsem si čtení bible. Stala se mi nejdražší knihou. A pak jsem udělal ještě něco. Moji bratři vlastnili hodně světských knih a obrázků děvčat. Věděl jsem, že je to Pánu Ježíši ohavností. Bez jejich vědomí jsem shromáždil všechny ty knihy, hodil je do ohně a spálil.

Stále více jsem se zahloubával do bible. Když jsem byl s rodinou pozván ke známým, hledal jsem vždycky nějakou výmluvu. Chtěl jsem být sám doma. Tam jsem mohl číst Boží slovo, modlit se a zpívat. Ve škole jsem nikdy nezpíval. Vždycky jsem učitelům vysvětloval, že neumím zpívat. Ale nyní jsem se zpěvu nemohl nasytit. Začal jsem se učit z bible z paměti jednu kapitolu po druhé, například Jan 15 a Jan 17. Biblická zaslíbení se mi stala velkým pokladem. Zvlášť velký dojem na mne udělalo místo u Jana 15,7: „Zůstanete-li ve mně a zůstanou-li má slova ve vás, prostě, oč chcete, a stane se vám.“ Řekl jsem si: „To je větší bohatství než peníze. Je to víc, než nám může dát svět. Jestli existuje takový život, že ob-

držíme to, o co prosíme - a i kdyby to bylo jediné zaslíbení v bibli - jak mnohem cennější to je než všechny poklady světa." Jak vypadá život člověka, který se modlí a jeho modlitby jsou vyslyšeny? To se nedá s ničím srovnat. Toto vše naplňovalo mé srdce.

Věděl jsem, co může nabídnout svět. Nedaleko našeho domu se nacházel obrovský taneční sál. Slavily se tam večírky, zasnuby a svatby. Přicházeli sem lidé ze širokého okolí. Nebylo to tedy tak, že bych svět neznal. Věděl jsem, jak to vypadá, když lidé pijí a tancují až do ranních hodin. To všechno se dělo, ačkoli jsme se pokládali za dobré křesťany a nikdy nezameškali bohoslužby. Když však Ježíš vstoupil do našich životů, ztratili jsme o tyto věci zájem a byli jsme zaujati jen Jím a Jeho slovem. Všechna ta mnohá zaslíbení v bibli se nám stala vzácnější než to, co může nabídnout svět. Stále dokola jsem si četl Jana 14,12: „Amen, amen pravím vám: Kdo věří ve mne, i on bude činit skutky, které já činím, a ještě větší, neboť já jdu k otci." Ve všech evangeliích jsem vyhledával místa, kde Ježíš něco řekl či učinil. V modlitbě jsem se ptával: „Ó Pane Ježíši, neučinil jsi chybu?" A znovu jsem četl místo u Jana 14,12: „....a bude činit skutky, které já činím", ale zde

Pán Ježíš nekončí. Říká dále, že my budeme činit větší věci než On, neboť On jde k Otci. O tomto slově jsem musel přemýšlet často celé dny. Dokonce i ve snech mne zaměstnávalo. Je něco takového možné? Platí to i pro mne? Vždyť přece věřím v Pána Ježíše. Nakonec jsem nemohl jinak, než tato Ježíšova slova přijmout. Jeho zaslíbení platí pro všechny, kdo v Něho věří a proto i pro mně. Mám konat to, co konal Ježíš, a nejen to, nýbrž ještě větší věci. Ne proto, že bych byl něčím zvláštním, ale proto, že Ježíš odešel k Otci.

Nemohu vyjmenovávat všechna zaslíbení, která se mi v oněch dnech stala velmi drahými. Z toho množství bych však chtěl přece jen ještě jedno zmínit. U Jana 16,24 říká Pán Ježíš: „Až dosud jste o nic neprosili v mém jménu. Proste a dostanete, aby vaše radost byla plná." Radost můžeme mít i bez věcí, které nabízí tento svět. Plnou radost můžeme získat tak, když o ni budeme ve jménu Ježíše prosit.

Ohledně mého povolání do služby zvěstování evangelia jsem se často modlil: „Pane Ježíši, jestli mám zvěstovat evangelium, tak chci kázat jako Ty." Pán Ježíš nemluvil jen v synagoze, nýbrž většinou pod širým nebem. Tak i mně leželo na srdci, abych nekázal jen v kostelích a jiných shromažďovacích prostorách.

Po ukončení mého studia učinil Pán Ježíš něco zcela neočekávaného. Okázal mi, že nemám kázat jen bílým lidem, ale také černochům z kmene Žulu. To mi bylo velmi cizí, protože před svým obrácením jsem zastával názor, že černoch nám bílým není roven.

Doposud jsem si nedovedl představit, že černoch cítí a myslí stejně jako běloch. Dnes se za to stydím. Od té doby trávím většinu času mezi černochy a žiji mezi nimi. To, s čím jsem dřív ve nechtěl mít nic společného, jsem přijal za své, když Ježíš vstoupil do mého života. Pán Bůh mi podivuhodným způsobem otevře dveře k černým Zuluům. Na začátku jsem neuměl v jazyku Zuluů ani mluvit, natož abych v této řeči kázal. Nikdy jsem neměl chuť marnit čas učením se tomuto jazyku a neměl jsem o tyto „divochy", kterými jsem opovrhoval, žádný zájem. Ale skrze lásku k Ježíši jsem překonal svůj odpor a byl jsem ochoten za těmito lidmi jít.

Boj s mocí temnosti - služba bez zmocnění

V době, než nastalo probuzení, jsem již působil dvanáct let jako misionář. Kázal jsem svobodně, od srdce, ačkoliv jsem znal faráře, kteří to tak nedělali. Někteří říkali, že je třeba být opatrný v tom, co kážeme. Je možné, že lidé z kostela utečou, když jim budeme kázat pravdu. Já jsem však Zuluům řekl: „Obráťte se a změňte svůj život. Pokud to neučiníte, jste na cestě do pekla.“ Zuluové mi na to odpovídali: „Slyšíme co říkáš, ale musíš nás pochopit. Křesťanství je náboženství bělochů. My máme své vlastní náboženství. Ty jsi křesťan, protože tvoji předkové byli křesťané. Kdyby ses býval narodil v rodině z kmene Zulu, byl bys jako my. Křesťanství je dobré a my jsme ze západní civilizace hodně získali. Postavili jste nám kostely a školy. Ale to nám nestačí. My si přesto chceme zachovat svoji tradici. Chceme si nadále ponechat kult našich předků. I když se staneme křesťany, musíme jít s nemocným dítětem k čarodějovi, abychom zjistili, proč je nemocné a kdo za to může. Když někdo zemře, musíme pro zesnulého uspořádat slavnost, abychom přivedli zpět jeho ducha a mohli se k němu modlit, poněvadž duch zesnulého bydlí v hadu. Je našim obyčejem, že při takové slavnosti vezmeme ‚Mancishane‘ (malou nádobu na pivo) a kus masa a dáme to duchům zesnulých.“ (Toto místo se obvykle nachází u zadní stěny jejich domku). Pokoušel jsem se jim vysvětlit, že kult předků je ďábelský a jestliže máme Ježíše, nic z toho nepotřebujeme. Ale oni mi po svém vysvětlili, že křesťanství je pro ně jako voda, kterou vyléváme na oheň. Plamen je sice uhašen, ale žár zůstává. To je důvod, proč zůstávají při svých starých tradicích, které se podle jejich mínění dotýkají kořenu věcí. Marně jsem se jim pokoušel vysvětlit, že stačí, jestliže máme Ježíše.

Jednoho dne jsem se opravdově modlil: „O, Pane, buď dnes se mnou, když povedu bohoslužby. Dej mi moudrost a sílu svého svatého Ducha. Dej mi své slovo a autoritu, abych mohl Zuluy přesvědčit, že nejsi jen Bohem bílých, ale Božím Synem, který pro všechny lidi zemřel, vstal z mrtvých a vstoupil na nebesa.“ Pečlivě jsem si připravil své kázání a začal Starým zákonem, o tom, co proroci předpověděli o Kristu. Izajáš, který žil 600 let před narozením Mesiáše, prorokoval o narození z panny. Kázal jsem Zuluům o tom, jak se všechna tato starozákonní zaslíbení naplnila a nakonec jak Pán Ježíš zemřel za naše hříchy na kříži a vstal z mrtvých, abychom my mohli žít. „Nemusíme se modlit k Mohamedovi, jelikož můžeme jít k jeho hrobu, na místo, kde leží jeho kosti. Nepotřebujeme Buddhu. Ten zemřel a to byl jeho konec. Toto jsou mrtví bohové. Ježíš je však živý Bůh. Jeho hrob zůstal prázdný, protože vstal z mrtvých. Ježíš vstoupil na nebesa a byla mu dána všechna moc na nebi i na zemi. Není žádné jiné jméno, dané lidem, skrze které by mohli býti spaseni, kromě jména Ježíš. Pro všechny lidi, lhotejno, jakou mají barvu kůže, je jen jedna cesta: Ježíš Kristus. On je ta cesta, pravda i život. On se nemění a je stále tentýž, dnes stejně jako před 2000 lety. Tak, jak k Němu lidé přicházeli tenkrát, tak k Němu můžeme přijít i dnes.“

Sotva jsem skončil kázání, přišla ke mně jedna stará žena a zeptala se: „Mfundisi (pastore), je to pravda, co jsi nám pověděl?“

„Ano!“, odpověděl jsem.

„Žije tento Ježíš, tento Bůh bílých skutečně? Je to přesně tak, jak jsi nám řekl?“

„Ano!“

„Můžeš s Ním mluvit?“

„Samozřejmě, i ty s Ním můžeš hovořit. Říkáme tomu modlitba. Každý se může modlit.“

„Ó“, řekla, „jsem tak ráda, že jsem našla člověka, který slouží živému Bohu. Mám dospělou dceru, která je úplně pomatená. Mohl bys poprosit svého Boha, aby ji uzdravil?“

Nevěděl jsem, co mám říci. Jaký jsem to byl osel. Co jsem to jen byl za osla! Myslel jsem,

že tyto lidi přivedu do úzkých, přitom jsem si však sám nenechal žádná zadní vrátka, kterými bych mohl uniknout. Jak se z této situace dostanu? Přece ne-, mohu jen tak poprosit Boha, aby tuto dívku uzdravil! Co teď bude, co mám udělat? Mám před sebou obyčejnou pohanskou ženu. Kdyby alespoň byla inteligentní osobou, mohl bych jí položit otázku: „Jsi si jistá, že je Boží vůlí, aby byla tvoje dcera u-zdravena? Není to náhodou kříž, který máš nést? A je nyní vůbec Boží čas, aby byla uzdravena?“ Bible mluví o kříži, který máme nést, o Boží vůli, které se máme poddávat a také o určitém čase, který Bůh stanovil. Ale kdybych chtěl všechny tyto věci vysvětlovat prosté pohance, uvedl bych ji do ještě většího zmatku. Tak jsem byl v kleštích a nevěděl, co mám dělat. Navenek naprosto klidný, ale uvnitř bezradný. Nakonec jsem se té ženy zeptal: „Kde máš svoji dceru? Je zde?“ - „Ne, je doma.“ To se mi ulevilo. Kdybych jen mohl získat nějaký čas, jistě mne pak něco napadne! „Kdepak bydlíš?“

„Nedaleko, asi jeden kilometr odsud.“ „Můžeme tam zajet autem?“ „Ano, půl cesty. Pak musíme jít pěšky.“ „Dobře, počkej chvíli. Dám zde všechno do pořádku a pak půjdu s tebou.“

Cestou mi vypravovala, že je vdovou. Muž jí zemřel před čtyřmi lety. Měla jen tuto dceru a syna, který je ženatý a pracuje v Durbanu. Když jsme dorazili na místo, kde bydlela, nahlédl jsem do její chatrče a zděšeně zvolal: „Ale ty jsi mi ne-řekla ani polovinu z toho, co zde vidím!“

Uviděl jsem totiž onu dívku, jak sedí uprostřed chaty a má paže svázané dráty. Ty se jí zařezávaly do masa a způsobovaly hluboké rány, takže krvácela. Měla mnoho jizev a ran. Některé byly zahojené, jiné ještě čerstvé. Zmítala se v poutech takovou silou, že se jí hluboko zařezávaly do paží. Nepřetržitě mluvila cizími jazyky. Často nešlo vyrozumět, o jakou řeč jde.

„Jak dlouho už je připoutaná?“ zeptal jsem se matky. „Poslední tři týdny nepřestala mluvit. Mluví ve dne v noci. Nic nejí a nespí. Když jí přineseme jídlo, vezme talíř a mrští jím o stěnu.“ „Ale proč ji nepřivážete něčím měkkým? Je strašné svázat ji drátem.“

„Už jsme všechno vyzkoušeli. Ona však roztrhá i nejsilnější provazy. Pak běhá po okolí a my ji nemůžeme chytit. Vnikne do zahrad a na pole sousedů, vytrhává kapustu, kukuřici a jinou zeleninu. Vše zpustoší. Lidé se jí bojí. Muži popadnou hole, mlátí ji a štvou na ni psy. Často uteče do hor a nevrátí se zpátky.“ Žena na mne pohlédla a se slzami v očích se zeptala: „Dovedeš si představit, jak trpí matka, která má takové dítě?“

Pak pokračovala ve svém vyprávění: „Moje dcera také trhá své šaty na kousky a běhá nahá po okolí. Je velmi nebezpečná. Žije zde muž, který má velkou jizvu po jejím kousnutí. Když se do někoho zakousne, nepustí tak dlouho, dokud nepřijde někdo na pomoc. Jednou utíkala ke škole a žáci ze strachu vyskákali oknem a utekli před ní. Školní výbor mi nechal vzkázat, že se něco musí udělat, aby se takovým případům zabránilo. Podívej se do mého chléva. Nemám už žádnou krávu, žádnou kozu a žádnou ovci. Všechnen dobytek, který jsem měla, jsem obětovala duchům. Krávy, které jsem nezabila, jsem musela prodat, abych mohla zaplatit šamanovi. Teď jsem úplně na mizině a nemám již žádné peníze. Jsem u konce svých sil.“ V pláči ukončila své vyprávění slovy: „Víš, často jsem chtěla vzít nůž a proříznout své dceři hrdlo. Jindy jsem zas chtěla skoncovat se svým životem. Ale vždycky mě něco zadrželo. Co by se stalo s mým dítětem? Nikdo by se o ni nepostaral. Nyní jsem tak ráda, že jsem našla člověka, který slouží živému Bohu. Třeba je ještě naděje.“

Když to řekla, měl jsem pocit, jako by se mi zastavilo srdce. Gvnitř jsem křičel k Bohu: „Ó, Pane, jsi stále stejný Bůh, jako jsi byl tenkrát. Nemůžeš zasáhnout?“ Pak jsem šel za několika svými spolupracovníky a vypravoval jim svůj zážitek. Zeptal jsem se jich, jestli by se se mnou nechtěli za tu dívku modlit. Poté jsem zajel na farmu svých rodičů a požádal je o místnost, kde by mohla bydlet po dobu, kdy se za ní budeme modlit. Rodiče souhlasili a místnost připravili. Společně s několika muži jsme pak dívku vyzvedli a přivedli ji do mého rodného domu. Celé okolí, celý kmen se mezitím o všem dozvěděl. Řekl jsem svým lidem: „Vidíte, dosud jsme se po léta modlili za probuzení, ale ono nepřicházelo. Třeba je tohle ta zápalka,

kteřou musíme zapálit, aby se rozhořel oheň. Jestli ta dívka bude uzdravena, mohlo by dojít k probuzení, protože ji zná celý kmen, náčelník, děti, mladí i staří. Jaké vítězství by to bylo pro našeho Pána Ježíše, kdyby ta dívka byla uzdravena.

Pak by Zuluové poznali, že Ježíš je tím jediným pravým Bohem." Sotva jsme ji přivedli do hezky zařizovaného pokoje, začala rozbíjet židle a převracet stůl. Nakonec jsme museli veškerý nábytek z místnosti odstranit, zůstala tam pouze postel. Ale pak se pokoušela vytrhat péra z drátěnky, takže jsme museli vynést i postel. Nechali jsme ji jenom „Icansi" (rohožku z trávy) a deku. Pak naše svěřenkyň podnikla další akci, rozbila okna i okenní rámy. Po několika málo hodinách vypadala místnost jako prasečí chlév, kde neřádl jen jeden vepř, ale celé stádo.

Po tři týdny jsme se modlili ve dne v noci, ale dívka uzdravena nebyla. Byl jsem na konci svých sil a blízko nervovému zhroucení. Děvče bez přestání zpívalo své satanské písně. Někdo mi poradil, abych vzýval Ježíšovu krev, že se toho ďábel poleká a uteče. Ale ani to nemělo úspěch. Naopak, dívka se začala vůči Ježíšově krvi rouhat. Znovu a znovu zaznívaly ty strašné rouhavé písně o krvi a smrti Pána Ježíše, jak to umí jen ďábel. Během toho všeho seděla zpola nahá nebo úplně nahá na zemi ve svém vlastním výkalu. Bosýma nohama dupala do podlahy tak, jako by někdo bušil kladivem, a chtěl ho přitom rozbít. Tak to pokračovalo celé hodiny a hluk a rouhavé písně bylo slyšet již z daleka.

Nerozuměl jsem tomu. Udělali jsme to, co říká bible a ono to nefungovalo. Praxe se lišila od teorie. Cítil jsem se jako evolu-cionisté, moudří lidé tohoto světa, kteří tvrdí, že neexistuje žádný stvořitel ani Bůh. Před miliony nebo miliardami let jsme prý byli rybami, a těmto rybám později narostly nohy. Z toho se pak prý vyvinula nejen žába, ale také opice. Nějakým způsobem pak prý ztratila svůj ocas a tady začíná lidské pokolení. Zastánci tohoto učení dovedou vše velice podrobně vysvětlit, ba dokonce přesně určit časové období celého vývoje. Ale podivné je, že jim vždycky chyběl jeden článek. Před léty se rozšířila zpráva, že nějaký profesor Smith objevil rybu Coela-canth. Měl za to, že tak objevil onen chybějící článek. Ke svému velkému zklamání musel zjistit, že se mýlil. A právě tak jsem se ve své situaci cítil já. Teorie souhlasila, ale praxe nikoli. Co jsem měl dělat? Měl jsem jít za matkou a povědět jí, že její dcera nebyla uzdravena? Vždyť všichni lidé v okolí věděli, že my křesťané jsme se za ni modlili. Slyšeli moje kázání, když jsem jim říkal: „Nechodte k čarodějům, neobětujte voly a kozy duchům. Ježíš je odpověď na každý problém. Pojdte k Němu." Nyní čekali, co se bude dít. A v této chvíli křesťané selhali. Ze vši své síly jsme se modlili: „Ó, Bože, tady nejde o naše jméno. Lidé neřeknou, že my jsme zklamali, ale řeknou: To je jejich Ježíš, který zklamal." Ale nebe bylo jako zamčené. Nepřišla žádná odpověď na naše modlitby! Nakonec jsme se všichni vzdali a dívku odvezli zpátky domů.

Ale pak jsem úpěnlivě volal k Pánu: „Ó, Bože prosím tě, pošli mě někam jinam. Už se nemohu postavit před tyto lidi a kázat jim. Musím k nim být upřímný a nemohu tvrdit něco, co v praxi nefunguje. Musím být upřímný i k sobě samému. Mám srdce a svědomí." Přece jsem nemohl jít k těmto lidem a povědět jim, že žádný Bůh není a náboženství bílých je k ničemu. Bylo by nejlepší, kdybychom odešli na jiné místo. Ale umínil jsem si, že už nikdy nebudu mluvit tak bláhově, abych se tím dostal do tak nesnadné situace, ve které jsem skončil nyní.

Od té doby jsem již nedokázal věřit, že bible je Boží slovo a vše, co je v ní psáno, že je pravda. Je to asi tak, že nějaká část bible je pravdivá a jiná ne. Vše, co se nedalo skloubit s mými zkušenostmi a neodpovídalo mému způsobu myšlení, jsem odmítal. Byl jsem jako blázen, který sedí na trůnu a rozhoduje o tom, co je pravda a co není. Říkal jsem: „Toto platí ještě dnes a tohle ne. To platilo pro dobu před 2000 lety, ale už ne dnes. Věci se změnily. Nemůžeme očekávat, že všechno, co čteme v bibli, je pravda."

Po všechna ta léta jsem zvěstoval evangelium a někdy se stalo, že při shromáždění přišly dopředu stovky lidí, aby přijali Pána Ježíše. Většinou jsem se pak s nimi, než odešli domů,

modlil modlitbu pokání. Znal jsem tyto mladé lidi a věděl dobře o literatuře, kterou doma četli. Věděl jsem, že někteří měli doma dokonce pornografické časopisy - a oni všichni přijali Pána Ježíše! Věděl jsem o mladících, kteří nedokázali přejít kolem knihkupectví, aby se nepodívali na obrazy nahých dívek, které tam byly vystavené; dokonce si je kupovali a doma schovávali před svými rodiči. A všichni tito mladí muži přijali Pána Ježíše! Pán Ježíš pověděl samařance u Jákobovy studny: „Každý, kdo pije tuto vodu, bude mít opět žízeň. Kdo by se však napil vody, kterou mu dám já, nebude žíznit na věky.“ (Jan 4,13+14). Ne, to není pravda, říkal jsem si. Jsou na světě lidé, kteří by byli žíznivější než křesťané? Někteří křesťané dokonce touží po nějakém ohavném hříchu a když nemohou hřešit veřejně, dělají to potají. Kdysi přišli k Ježíši a pili, ale mají stále žízeň. Jedni touží po cigaretách, jiní po alkoholu, někteří touží po sexu a jiných světských věcech. Děti se ptají, proč nemohou jít do kina anebo na zábavu a užívat si jako ostatní. Rodičům je zatěžko své děti správně vychovávat. Ale všichni jsou křesťané!

Ježíš zřejmě učinil chybu nebo alespoň autoři Nového zákona. Jan zřejmě nezapsal přesně to, co Ježíš pověděl. Moje zkušenost byla jiná. Tito mladí lidé ke mně přišli, já jsem se s nimi modlil a oni přijali Pána Ježíše. Ale zůstali špinaví. Když vidíme, jak se oblékají, je to stejné jako ve světě. Bible nás však učí: „Nemilujte svět ani to, co je ve světě.“ (1.Jan 2,15). Viděli ve městě křesťana a světského člověka, nepoznáme často žádný rozdíl. Bible ale říká: „Nepřizpůsobujte se tomuto světu.“ (Římanům 12,2). Bylo mnoho veršů v bibli, o jejichž pravdivosti jsem pochyboval, poněvadž jsem nemohl věřit tomu, co tam bylo napsáno. Věřil jsem ve své zkušenosti a v to, co jsem viděl a slyšel.

Trvalo to ještě dalších šest let, než jsem konečně po dvanácti letech kazatelské služby odešel do Mapumulo. Znovu a znovu jsem přemýšlel a vracel ve vzpomínkách k tomu, jak mne Bůh kdysi povolal ke zvěstování evangelia. Neřekl jsem snad tenkrát: „Pane, jestli se stanu kazatelem evangelia, nechci si hrát na církev.“ Když jsem se nyní ptal sám sebe: Erlo, co jsi dělal těch posledních dvanáct let, musel jsem vyznat, že jsem si po celou dobu jen na něco hrál. Dvanáct dlouhých let jsem kázal a nemohl jsem ani o dvanácti lidech říci, že se stali křesťany podle biblického měřítka. Připomněl jsem si slova apoštola Pavla v 2.Tim. 3, 1+5: „Věz, že v posledních dnech nastanou zlé časy. Lidé se budou tvářit jako zbožní, ale svým jednáním to budou popírat. Takových lidí se straň.“ Kde jsou lidé, kteří by měli takovou moc, o níž mluví bible? Já tuto moc nemám. Nemohu takto dále pokračovat. Viděl jsem ostatní lidi, kteří si zjevně vychutnávají svůj život. Vydělávají si peníze, ale já zde stojím jako chudý misionář a kážu o něčem, co se rozchází se skutečností.

Svolal jsem svůj sbor z kmene Zulu a vyhlásil bankrot: „Jsem u konce, nemohu dál.“ Možná spočíval problém také v tom, že jsem používal theologické myšlenky a chtěl popřít existenci určitých věcí. Třeba byli tito lidé málo vzdělaní a příliš primitivní. Kdyby se více učili, mohli by pravdu lépe pochopit. Náhle jsem si však vzpomněl na jedno místo v bibli. Jednoho dne vzal Pán Ježíš dítě a postavil ho uprostřed. Pak řekl: „Kdo nepřijme království Boží jako dítě, jistě do něho nevejde.“ (Lukáš 18,17). To by si měl vzít k srdci každý křesťan a každý farář. Ježíš říká u Matouše 18,3: „Jestliže se neobráte a nebudete jako děti, nevejdete do království nebeského.“ Tím nemyslí dětinskost, ale „jako děti“ znamená být dítě ve víře. To je rozdíl.

Tato slova z Ježíšových úst mne přivedla k rozhodnutí, nechat všecku svou takzvanou moudrost stranou a začít číst bibli s dětskou vírou. Pak jsem se zeptal Zuluů, zda by byli ochotní přijít dvakrát denně na biblickou hodinu. Ráno v sedm a večer v pět hodin. Vezmeme do rukou bibli a nebudeme se ničemu vyhýbat. Též se nebudeme vymlouvat, nýbrž akceptovat vše tak, jak je to napsáno. Jestli je Bůh bible opravdu Bohem a Jeho slovo je pravda, pak se pokusme ho vyzkoušet a zjistit, jestli to souhlasí. Ježíš říká, že nepřišel svět soudit, ale slova, která řekl, svět budou soudit. Chceme to vyzkoušet a zkusit sebe sama. Také neříkejme: „To už pro dnešní dobu neplatí. To je napsáno pro lidi, kteří žili před dvěma tisíci lety. Vezmeme

to tak, jak to zde stojí." Všichni s mým návrhem souhlasili.

Dynamis *- moc Ducha svatého*

Bylo to koncem roku 1966, když jsme v Mapumulo začali se studiem bible. Rozhodli jsme se při tom postupovat tak, že nebudeme skákat od verše k verši jako děti, které vybírají ro-zinky z koláče. U dětí to chápeme, ale když se takto chovají dospělí, je to dětinské. Někteří lidé mají své oblíbené verše, které neustále citují. Určitý duchovní směr buduje své učení na slově: „Bůh je láska." A protože Bůh je Bohem lásky, nemůže existovat peklo. Tak dochází ke vzniku bludného učení. My jsme si řekli: „Takle to dělat nechceme. Vezmeme si jednu knihu bible, začneme prvním veršem a projdeme ji důkladně až k poslednímu verši. Tak získáme ucelený obraz a ne jenom nějaký střípek."

V kmeni Zulu existuje legenda, která se hodila na naši situaci. Tři slepí muži chtěli vědět, jak vypadá slon. Jeden člověk byl ochotný zavézt tyto tři slepce svým autem do zoologické zahrady. Dovedli je k ochočenému slonu a každý z nich si na něho mohl sáhnout. Přistoupil k němu první slepec a zastavil se u slonovy zadní nohy. Když si ohmatával jeho velkou nohu, zeptal se: „Takto vypadá slon?" Druhý slepec šel několik kroků dopředu a dotýkal se ohromného sloního těla. Když rukama hladil jeho břicho, zvolal: „Je toto opravdu slon?" „Ano, tak vypadá slon", zněla odpověď. Třetí slepec stál blízko chobotu a ohmatával ho od shora dolů. Všichni tři byli nadšení z toho, že „viděli" slona. Plni vzrušení se vraceli domů. Tam se jich zeptali, jestli už vědí, jak vypadá slon. První popisoval své pozorování takto: „Říkám vám, že slon je jako silný kmen stromu." Druhý zvolal: „Človče, co to povídáš? Cítil jsem to zcela přesně. Mě neobalamutiš. Slon je jako velký míč." Nakonec se přidal také třetí slepec a odporoval svým přátelům: „Kdepak jste to byli? Ohmatal jsem si slona vlastníma rukama, je podobný dlouhé hadici." A tak se nakonec začali hádat. Každý „viděl" slona, ale potíží byla v tom, že každý se dotýkal jen jedné části zvířete.

Toto podobenství k nám promlouvalo a my jsme nechtěli být jako ti tři slepci, ačkoli existují tací křesťané, kteří jsou slepí pro mnohé biblické věci. Nedovedu dnes přesně říci, jak k tomu došlo, že jsme začali se Skutky apoštolů. Ve všech těch předchozích letech jsem měl zvláštní zálibení v prvních křesťanech. Jen těžko lze číst zprávy o prvotní církvi, aniž by tím byl člověk uchvácen. Tak jsme začali první kapitolou, prvním veršem a hned od počátku se nás Pán začal dotýkat.

Skutky apoštolů začínají slovy: „První knihu, Theofíle jsem napsal o všem, co Ježíš činil a učil od samého počátku." Lukáš psal o tom, co Ježíš začal a Skutky jsou pokračováním toho, co Ježíš činil. Když Pán Ježíš žil na této zemi, byl to pouze začátek. Jeho působení neskončilo s jeho smrtí. Svým učedníkům pověděl: „Oheň jsem přišel uvrhnout na zemi, a jak si přeji, aby se už vznal! Křtem mám být pokřtěn, a jak je mi úzko, dokud se nedokoná!" (Luk. 12, 49-50). To nebyl křest vodou, ale křest utrpení a smrti na kříži. Pán Ježíš nemohl zapálit oheň Ducha svatého, dokud nevybojoval boj v Getsemane. Tam se modlil, až Jeho pot kanul na zem jako krůpěje krve. Po smrti na kříži, zmrtvýchvstání a nanebevstoupení, mohl konečně dokonat to, k čemu byl poslán. Nyní mohl pokračovat ve svém díle v plné moci, sedíce po pravici svého Otce. Konečně přišel okamžik, kdy mohl být zapálen oheň. Ve Skutcích apoštolů můžeme vidět, jak Pán Ježíš působí skrze své učedníky mocí svého zmrtvýchvstání a své všemohoucnosti. Tenkrát řekli lidé: „Jsou opilí!" Jiní se posmívali nebo

se hrozili. Petr jim na to odpověděl: „Muži bratři, tito lidé nejsou, jak se domníváte, opilí - vždyť je ještě brzo ráno. Ale děje se to, co bylo předpověděno ústy proroka Jóele:

„A stane se v posledních dnech, že Bůh vyleje svého Ducha na každé tělo. Naši synové i naše dcery budou prorokovat, naši mládenci budou mít vidění a naši starci budou mít sny.“

Když jsme to četli, řekli jsme si: „My jsme posledním dnům blíže než tito před 2000 lety. Jestliže toto zaslíbení platilo jim, o co více platí nám dnes.“ Není třeba zvláštního poznání, abychom zjistili, že žijeme ve stejném časovém období jako prvotní církve a tato epocha skončí teprve v té chvíli, kdy si Pán Ježíš přijde pro svoji nevěstu. Duchovně řečeno to znamená, že žijeme ve stejném „týdnu“. Boží slovo říká: „Před Bohem je tisíc let jako jeden den a jeden den jako tisíc let. Tak jsou dva tisíce let jako předečtírem, a my ještě nejsme ani v polovině týdne. Bez pochyby se nás týká totéž, co tehdejší prvotní církve.

Čím jsme byli ve studiu dále, tím více to zasahovalo naše srdce. Četli jsme také o tom, jak Pán Ježíš přikázal svým učedníkům, aby neodcházeli z Jeruzaléma, dokud nebudou pokřtěni tím křtem, o kterém mluvil Jan Křtitel. Dnes se o křtu hodně diskutuje. Někteří říkají, že se musí dít určitým způsobem, jiní to odmítají a další zase určují pro křest přesnou dobu. Vzpomínám si na jedno velké shromáždění pod širým nebem asi v roce 1952 v Pretorii, kde Dr. Edvin Orr učinil něco neobyčejného. Poprosil jednoho reformovaného a jednoho baptistického faráře, aby přišli dopředu. Pak jim položil otázku: „Kdo z vás potřebuje při křtu více vody?“ Pomyslel jsem si: „O běda, jak může takový člověk položit tuto otázku? To se přece nedělá.“ Potom Dr. Orr oběma farářům řekl: „Podívejte se, není vůbec důležité, kolik potřebujete vody. Když křtíte lidi, jazyk zůstane po každé suchý.“ Rozumíme tomu? Křest vodou nezmění jazyk. Může působit tak, jak si lidé představují, ale není to snad tak, že pokřtěné děti nebo dospělí mluví věci, které by nikdy neměly vyjít z úst křesťana? Křest ohněm, vypůsobený Duchem svatým, o kterém mluví Skutky apoštolů, znamená mnohem více.

O Janu Křtiteli říká Pán Ježíš, že je největším ze všech, kdo se narodili z ženy. Je zde Mojžíš, Abraham, Eliáš. Všichni byli velicí Boží mužové. Ale Pán Ježíš říká, že nikdo z nich není větší, než Jan Křtitel. V čem spočívala jeho velikost? Nevíme ani o jednom divu, který by učinil. Neslyšíme o žádném slepém, který by skrze něho prohlédl, o žádném chromém, který by zase chodil. Třeba Pán Ježíš věděl o naší pochybnosti. Proto na tomto místě říká: „Amen pravím vám...“ Ačkoli byl Jan Křtitel Pánem Ježíšem označen jako největší, mohl říci: „Ten, který přichází za mnou je větší než já; jemu nejsem hoden ani rozvázat řemínek u jeho obuvi. Já vás křtím vodou, on vás bude křtít Duchem svatým a ohněm.“

Víme, co je to oheň. Když položíme černé železo do ohně, netrvá to dlouho a černá barva zmizí. Železo začne žářem červenat a nakonec zbělá. Oheň ho celé protaví. Podobně to vypadá, když je někdo pokřtěn Duchem svatým. Oheň Ducha svatého pronikne celou jeho bytostí včetně jazyka.

Jak již bylo zmíněno, přikázal Pán Ježíš svým učedníkům, aby zůstali v Jeruzalémě a čekali na Otcovo zaslíbení, že budou pokřtěni Duchem svatým. Tak měli dostat moc k tomu, aby byli Ježíšovými svědky. Pán Ježíš jim musel přikázat, aby zůstali v Jeruzalémě. To mělo určitý důvod. Možná by učedníci utekli. Takoví jsme my lidé, před obtížnými situacemi bychom nejraději utekli. Když má žena manžela, který jí nerozumí nebo nedělá, co ona chce, nejraději by od něho utekla. Právě tak je to s dětmi, jimž se jejich rodiče zdají příliš přísní. Nejednou se pak obracejí ke svým rodičům zády. Dokonce existují křesťané, kteří přebíhají z jednoho sboru do druhého, protože v určitém sboru nejsou schopni s ostatními vyjít. Obvykle takovým lidem říkám: „Když se neosvědčíte tam kde jste, nebude to lepší ani jinde.“ Zuluové říkají: „Když vezmeš shnilou bramboru a dáš ji do pytle s dobrými bramborami, nestane se z ní zdravá brambora, naopak nahnijí i všechny dobré brambory.“ Jestliže nemáme úspěch na místě, na které nás Pán postavil, nebudeme požehnáním ani na jiném místě. Proto je dobré vytrvat, dokud nám Bůh nedá jiný pokyn. Cožpak nebyl Jeruzalém pro učedníky

nejnebezpečnějším místem? Jeruzalém, ve kterém byl ukřižován jejich Pán a Mistr! Ze strachu před zabitím se učedníci ukryli za zamčenými dveřmi. Je pochopitelné, že Jeruzalém byl pro ně tím nejhorším místem na celé zemi. A přece říká Ježíš: „Zůstaňte ve městě, dokud nebudete vyzbrojeni mocí z výsosti.“ V Písmu čteme o reakci učedníků na tento příkaz. Ptali se Ježíše: „Pane, už v tomto čase chceš obnovit království pro Izrael? Je doba proroctví naplněna?“ Jako úder do obličeje je nato zasáhla Ježíšova odpověď: „Není vaše věc znát čas a lhůtu, kterou si Otec ponechal ve své moci, ale dostanete moc Ducha svatého.“

Je možné, aby lidé seděli u Ježíšových nohou a zatím co On k nim hovoří, zabývali se svými problémy. Jaký má význam, jestliže se zabýváme proroctvími, a přitom jsme nepřijali moc Ducha svatého k tomu, abychom poslouchali a činili to, co od nás Pán Ježíš očekává?

Snad ještě nikdy nebyla doba, ve které by se tolik, jako dnes, mluvilo o Duchu svatém. Všude na světě se mluví o Božím Duchu. Avšak lidé tomu dnes rozumí ještě méně, než kdykoliv předtím. Jednou jsem měl v Holandsku sérii přednášek o probuzení. Jeden kazatel vstal a řekl: „Doposud jsem měl o probuzení falešnou představu. Myslel jsem si, že probuzení má něco společného s hlukem.“ Někteří lidé se mylně domnívají, že člověk, naplněný Duchem svatým, se chová jako opilý. Mluvím o tom ze zkušenosti a dosvědčuji, že když působí Boží Duch, jsou to ty nejtíšiší okamžiky v životě jednotlivce nebo sboru.

Chtěl bych vyprávět o dvou křesťanech, kteří se dostali do sporu. Jeden tvrdil: „My jsme víc letniční, než vy“, druhý tvrdil: „Ba ne, náš sbor je víc letniční než váš.“ „Jak to chceš dokázat?“ „Víš, my voláme haleluja mnohem hlasitěji než vy.“ Bylo mi řečeno, že šlo o pravdivý příběh a žádný výmysl. V Holandsku jsem se setkal s mužem, který smýšlel podobně. Nesmíme zaměňovat duševní vzplanutí za působení Ducha svatého.

Pán Ježíš mluví o určitém znamení, podle kterého můžeme poznat, že Duch svatý sestupuje na člověka: Přijme moc Ducha svatého! (Skutkové 1,8). Jestliže existuje znamení, o kterém hovořil Pán Ježíš, věnujme mu trochu pozornosti. Moc se v řečtině vyjadřuje slovem dynamis. Myslím při tom na dynamit. Dynamit obsahuje sílu a té se nepoužívá ke zpracování písku, ale ke tříštění nejtvrděších skal. Síla Ducha svatého působí tam, kde je půda tvrdá jako granit. Tam je nejučinnější. Ježíš řekl svým učedníkům: „Dostanete moc!“ Když se mluví o této síle, myslí lidé nejdříve na uzdravování nemocných a přitom zapomínají, že uzdravení duše je daleko důležitější než uzdravení těla. Být vysvobozen z hříchu je tisíckrát cennější, než uzdravení nějaké nemoci. Na prvním místě je to duchovní. Nesmíme text vytrhnout ze souvislosti, jinak zkreslíme jeho mysl. Všimněme si Ježíšovy výpovědi: „Dostanete sílu Ducha svatého a budete mi svědky.“

Co znamená být svědkem? Za svědka považujeme člověka, který svědčí o tom, co viděl a slyšel. V řečtině a také v angličtině je to vyjádřeno slovem martyr = mučedník. To je člověk, který je ochotný pro svoji víru i zemřít. Ježíš tedy chce říci, jestliže přijmete moc Ducha svatého, budete mít sílu stát se mučedníky. Podivné! My bychom řekli: Obdržíte sílu k lásce. Ale sílu umřít? My přece nejsme žádní mučedníci, museli bychom žít v zemích, ve kterých jsou lidé pro svou víru pronásledováni a zabíjeni. A přesto také my můžeme být mučedníky. V ep. k Židům (12,4) čteme: „Ještě jste v zápase s hříchem nemuseli prolít svou krev.“ Co to znamená? To prostě znamená, že někdo řekne: „Raději zemřu, než abych lhal! Raději zemřu, než abych cizoložil s cizí ženou! Raději zemřu, než abych kradl! Raději zemřu, než abych se stal pokrytcem a nebo byl Pánu Ježíši nevěrný! Chci raději zemřít, než hřešit! Jde o sílu, stát se mučedníkem Pána Ježíše.

Petr zapřel svého Pána. Ale poté, co přijal moc Ducha svatého, stal se věrným svědkem svého Pána, aby nakonec zemřel jako mučedník na kříži. Před svoji popravou prosil: „Nejsem hoden zemřít jako můj Pán a Mistr, proto mě ukřižujte hlavou dolů.“ Skrze moc Ducha svatého mohl zemřít pro Ježíše. Zemřel pro pravdu.

Apoštol Pavel říká: „Den ze dne hledím smrti do tváře“ (1.Ko. 15,31). Co tím míní? Jak můžeme denně hledět smrti do tváře? Pán Ježíš vlastně zemřel už v Getsemane, dříve než

vytrpěl tělesnou smrt na kříži. Tam ho to stálo krvavé krůpěje potu, chtěl si zoufat, až konečně mohl říci svému Otcí: „Ne má, ale tvá vůle se staň.“ Zemřel sobě samému. Pokud bychom se modlili také tak, nehledáme již své věci, ale koříme se pod Boží vůli a zapíráme sebe sama. To je velmi těžké a je to možné jen skrze moc Ducha svatého.

Podívejme se, jak se na apoštolech projevovala tato moc Ducha svatého. Skutky apoštolů vypráví, jak šli Petr a Jan do chrámu, aby se modlili. Před chrámovými dveřmi seděl chromý. Petr mu řekl: „Pohleď na nás! Stříbro ani zlato nemám, ale co mám, to ti dám: ve jménu Ježíše Krista Nazaretského vstaň a chod!“ A on vstal! Všimněme si přesně Petrových slov. On neřekl: „Dám ti to, co máme“, nýbrž, „dám ti to, co mám.“ Jan neměl dar uzdravování. V Novém zákoně nečteme ani o jediném divu uzdravení skrze apoštola Jana a přesto také on stejně jako Petr dostal moc Ducha svatého.

Měli rozdílné dary. Podíváme-li se na Jana s otázkou, jaký byl jeho zvláštní dar, narazíme na jeho zvláštní způsob kázání, kterým sbory vyučoval o lásce k bližním, obecenství a jednomyslnosti mezi sebou. Jan zakusil sílu Ducha svatého v takové míře, že mohl ve svém prvním dopise napsat (kap. 3,6+8): „Kdo v Synu zůstává, nehřeší; kdo hřeší, ten ho neviděl, ani nepoznal. Kdo pak se dopouští hříchu, je z ďábla.“ Takže podle toho poznáme znovuzrozeného křesťana. Jan jde tak daleko, že říká: Podívej se, není těžké poznat, jestli je někdo znovuzrozený nebo není. Jestli někdo hřeší, je z ďábla. Je-li opravdu znovuzrozen, nehřeší. To je tvrdá řeč a nehodí se do hlav teologů. Ale ne, tak to přece Jan nemohl myslet. Je dobře, že Jan a křesťané z první církve již nežijí. Asi bychom se na ně obořili. Není těžké pochopit, že Janu Křtiteli sřali hlavu, protože mluvil pravdu. Přečtěme si to u Matouše ve 3. kapitole. Co by se stalo, když by se v našich sborech takto kázalo? Apoštol Jan byl tak naplněn Duchem svatým, že nemohl pochopit, jak by mohl znovuzrozený křesťan ještě lhát. Nedovedl si představit, jak by mohl být člověk, který prožil znovuzrození skrze Ducha svatého, ještě přítelem tohoto světa. Bylo pro něho nepochopitelné, že by takový člověk ještě neměl schopnost, vítězit ve svém životě nad hříchem. Klást odpor hříchu a jít od vítězství k vítězství, vyžaduje ještě větší moc, než uzdravovat nemocné. V dnešní době býváme ve svém úsudku velmi povrchní. Jakmile někdo mluví cizími jazyky, řekne se: „Ten je naplněný Duchem svatým.“ Je ale možné, že tento člověk ještě stále lže nebo smilní s ženami. Jak je to odlišné od toho, čemu nás učí bible, když máme uši k slyšení!

Znaky prvotní církve

Čím více jsme studovali Skutky apoštolů, tím více jsme byli uvnitř zasaženi. Četli jsme, jak se Petr, Jan, Jakub a Filip shromáždili k modlitbě v horní místnosti. Byly tam dokonce i ženy, a také bratři Pána Ježíše a jeho matka Marie. Čteme tam, že spolu setrvali jednomyslně v modlitbách. To se událo ještě před vylitím Ducha svatého o letnicích. Smrt Ježíše Krista na kříži, jeho zmrtvýchvstání a události až po nanebevstoupení postačily k tomu, aby přivedly tyto lidi k jednotě v modlitbách. Já osobně považuji za největší zázrak právě tuto jejich jednomyslnost! Obvykle se přece křesťané spolu hádají, mluví o druhých za jejich zády a navzájem se svými slovy zabíjejí. Ale Ježíšova smrt a Jeho zmrtvýchvstání zasáhlo tyto lidi tak hluboce, že se spojili k modlitbě natolik intenzivně, abychom o nich mohli říci: byli jedné mysli a jednoho srdce.

Co pro nás znamená Ježíšův kříž? Později nacházíme ty samé lidi o letnicích v situaci, kdy se obrátilo 3 000 lidí. Když tehdy sestoupil Duch svatý jako utěšitel, řecky parakletos, konal přesně to, co vyjadřuje jeho jméno. On je ten, který k nám v určitém slova smyslu stojí po

boku a mluví stejnou řečí jako my. To se stalo o prvních letnicích. Každý mohl slyšet Petrovo kázání ve svém vlastním jazyce. Ale s námi je tomu tak, že mluvíme jednou řečí a přesto se pohybujeme v odlišném vlnovém rozsahu. Je zde řeč teologů, řeč studentů, řeč politiků. Učíme se cizí jazyky a vlastnímu nerozumíme. Ale když začne působit Duch svatý, mluví s každým takovou řečí, které rozumí. Pak je jedno, zda někdo je vzdělaný nebo nevzdělaný, zda patří k té či oné rase. Dokonce i malé dítě mu

29

může rozumět. A právě to se stalo o letnicích. Proto je důležité, abychom Boží slovo nečetli povrchně, ale správně mu naslouchali a nezkresleně ho tlumočili.

Na jednom křesťanském shromáždění jsem slyšel výzvu jednoho známého kazatele: „Nuže modleme se nyní jako tenkrát o letnicích, když mluvili jinými jazyky.“ A pak se celý sbor začal modlit v jazycích. Venku šli kolem lidé různých národností. Nikdo z nich nerozuměl ani jedinému slovu, které bylo vyslovováno. O prvních letnicích to bylo jiné. Každý mohl rozumět ve svém jazyku. Neodmítám dar jazyků, ale musí být vypůsobený Duchem svatým. Z tohoto důvodu píše apoštol Pavel svému spolupracovníku Timoteovi, aby správně rozdělával slovo pravdy, to znamená aby odděloval, co je třeba rozlišit a správně spojil, co patří dohromady.

O letnicích se obrátilo 3 000 lidí, jejichž srdce bylo zasaženo poselstvím o spasení. Ve Sk.2,42 čteme o tom, co následovalo: „Vytrvale poslouchali učení apoštolů, byli spolu, lámali chléb a modlili se.“ Byli denně spolu v jednomyslnosti Ducha, jedno srdce a jedna duše. Jaký je to zázrak! Tisíce lidí, staří a mladí, muži a ženy, určitě také mládež a děti. Nebyli pouze členy stejné církevní organizace, jak to bývá u nás. Setkáme se dnes s křesťany, kteří prohlašují: „Ach, jak jsem rád, že nemusím žít s touto osobou z našeho sboru. Jde mi na nervy. Ještě, že mohu jít po kázání domů a nemusím s ní již mít nic společného.“ První křesťané pěstovali denně vroucí obecenství v plné jednotě Ducha svatého. Tak o tom svědčí Boží slovo.

Tenkrát nás bylo v Mapumulo asi jen 40 křesťanů. Ale jaké jsme měli třenice a sváry! Jak často jsem musel sjednávat mír, protože jeden se s druhým nesnesl. Jeden kritizoval druhého. Místo, aby šel za svým protivníkem a dal s ním věc do pořádku, mluvil raději za jeho zády o jeho chybách. Vlastní hřích byl opatrně zamlčován - a to mělo za následek pokrytecké křesťanství dvou tváří.

Ve skutečích 4,31 čteme dále o první církvi, že se pohnulo místo, kde se modlili. Žádný div! Když se tito lidé modlili, něco se dělo. Taková modlitba dovedla otřást světem. Bylo kdy tolik modlitebních shromáždění a kroužků, jako v dnešní době? A co se děje? Nejsou v dnešní době křesťané více třeseni, než kdykoli dříve? Modlíme se, ale nehýbeme světem, nýbrž svět hýbe námi! Není těžké pochopit proč. Naše vlastní děti nás dovedou rozházet, náš vlastní sbor nás uvádí ve zmatek a my se udiveně ptáme: Jak je to možné? Dokonce ve vlastním sboru jsou lidé, kteří se musí vzít, a to jsou členové sboru. Když jsme v roce 1966 přemýšleli o prvotní církvi, řekli jsme si: „K takové církvi máme hodně daleko, nejen 2000 let, ale tak daleko, jak daleko je vzdálen východ od západu. Jak velký rozdíl! Jestliže srovnáváme tuto církev s naší vlastní, o které si myslíme, že je nejlepší a nejzbožnější, co uvidíme, když vyplavou věci na povrch?“

Pak jsme si těchto lidí všimli ještě podrobněji. Měli jsme dojem, že Ježíš pro ně nebyl jen zábavou, jen něco na víkend - ne, Ježíš byl jejich život! Každý den v týdnu žili pro Něho. Když se sešli, nebyli jiní, než když se rozcházel. Každý den jejich života jim byl Ježíš vším. Někteří prodali svůj majetek, svá pole, dali vše dohromady a snesli to k nohám apoštolů. Ježíš tedy pro ně znamenal více než cokoliv jiného. Denně se scházeli a měli vše společné, ale nebyli komunisty. Nikdo z nich neřekl: „To patří mně.“ Nebyli egoističtí a nemysleli na sebe, ale byli naplněni Duchem a žili pro Pána Ježíše. Tady vidíme, jak má vypadat člověk naplněný Duchem svatým. Nežije pro sebe, ale pro svého bližního. A to jsme u prvních

křesťanů mohli vidět.

Pak nám ale Skutkové podávají v 5. kapitole zprávu o něčem zvláštním. Dábel, který nespí, ovládl srdce Ananiáše. I nás může dábel podobným způsobem ovlivňovat, proto bible říká: „Nedávejte místo ďáblu.“ Říká to křesťanům. Nesmíme mít falešný názor, že do křesťanova srdce se dábel nemůže vloupat. Kdo to tvrdí, neví co říká. Víme, že i znovuzrozený křesťan může lhát, i když to třeba označuje za „nutné zlo“. V tom okamžiku vstupuje dábel do jeho srdce. Právě tak se to stalo Ananiášovi. Neznáme důvod. Je nám řečeno jen to, že on a jeho žena se rozhodli prodat svůj majetek. Nevíme, kdo z nich měl ten nápad. Každopádně jeden z nich spustil lavinu. Třeba to chtěli tito manželé udělat přesně tak jak ostatní. My křesťané jsme někdy schopnými imitátory. Když někdo něco dělá, napodobujeme ho, aniž bychom věděli proč. Prorok Izaiáš říká: „My všichni jsme zbloudili jako ovce.“ Jsme jako ovce. Jedna ovce napodobuje druhou. Ananiáš a Zafira si řekli: „Udělejme to také tak.“ Prodali své jmění, a třeba se za to i modlili. Bůh jim dokonce poslal kupce - nebylo to skvělé? Ale pak si řekli: „Nechceme dát všecko apoštolům. Něco si z toho ponecháme. Budeme dělat, jako by to bylo všechno, ale část si necháme pro sebe.“ Neznáme jejich motivy. Třeba mysleli na budoucnost. Je docela možné, že ve své ložnici společně uhnětli nápad, dát apoštolům jen část a druhou si nechat jako rezervu.

Ananiáš vzal ty peníze, šel za apoštoly a položil je k jejich nohám. Petr byl naplněn Duchem svatým, který je Duchem pravdy a tak dostal poznání: „Petře, zde je něco shnilého, něco není v pořádku.“ To vnuknutí ho vedlo k zvolání: „Ananiáši, řekni mi, jsou to všechny peníze, které jsi obdržel za pole?“ - „Ano,“ odpověděl Ananiáš. „Ananiáši, proč naplnil dábel tvé srdce, abys oklamal Ducha svatého a ponechal sis něco z peněz za své pole? Nebylo to tvoje pole? Nebyly to tvoje peníze, které jsi si mohl nechat? Mohl jsi s nimi naložit jak jsi chtěl. Byl to tvůj majetek. Proč jsi lhal a dopustil se něčeho takového?“ A co bylo následkem této lži? Když Ananiáš uslyšel tato slova, padl mrtev k zemi.

Vidíme, že prvotní církev nestrpěla žádný hřích, ani žádnou polopravdu. Nedávali hříchu žádný prostor ani čas a zacházeli s ním velmi jasným způsobem. Šlo to tak daleko, že kvůli lži musel zemřít člověk. Tak vypadala prvotní církev, církev zmrtvýchvstalého Ježíše Krista.

Ptám se sám sebe, zda máme dnes vůbec právo, nazývat se církví Kristovou, když vidíme, jak to v ní vypadá. Mezi prvními křesťany zhřešil jeden muž. Lhal. My už si možná lež ani neuvědomujeme. Ale tato malá nepravda byla vzata tak vážně, že ho to stálo život. První církev a Duch této církve řekl: „Raději mrtvý v hrobě, než živý se lží - v církvi.“

Co děláme my? Vžíváme Boha jako krále, máme obecnství vespolek a přitom trpíme v našem středu hřích! Na jakém základu stavíme? Říkáme: „Ale vždyť on je členem církve, narodil se zde a dokonce byl pokřtěn. Je členem sboru.“ V den soudu shoří takový člověk jako strniště; neboť nikdo nemůže být členem Kristovy církve, aniž by byl údem Kristova těla, které je tělem živého a svatého Pána. Nemůže patřit pouze k nějaké organizaci, ale musí být znovuzrozen. Na ovoci jeho života musí být vidět, že je znovuzrozený. Vraťme se ke zprávě z 5. kapitoly Skutků. Tři hodiny po té události přišla Zafira. Nevěděla, co se stalo. Musíme si uvědomit, že tito lidé byli velmi prostí. Neměli telefon ani auto. Čekali bychom, že první starostí bude, aby žena zemřelého dostala co nejdříve zprávu o jeho smrti, a mohla začít zařizovat pohřeb! Ale čteme, že několik mladých mužů Ananiáše vyneslo ven a pohřbilo. A nato přichází jeho žena a neví, že její milovaný manžel je mrtvý. Petr ji okamžitě sevře v kleštích a říká: „Zafiro, řekni mi, je to celá suma, kterou jste dostali za pole?“ Pochopitelně, že musela stát při svém muži. Byli zajedno v tom, co chtěli udělat. A tak při něm stála a odpověděla: „Ano!“ „Proč jste se na tom dohodli? Jak jsi mohla se svým mužem spáchat takovou nepravost? Hle, nohy těch, kteří pohřbili tvého muže, stojí před dveřmi, odnesou i tebe!“ Když uslyšela tato slova, padla i ona mrtvá k zemi.

Tenkrát jsme se ptali sama sebe, zda bychom chtěli být členy sboru, který by vypadal jako ten prvotní. Co by se s námi stalo? My s naší lží z nouze, s našimi nepatrnými hříchy. Byla by

to od nás velká odvaha. Říkal jsem si, že dnes, díky Bohu, neexistuje žádná podobná církev. Děkuji Bohu, že nežijí v oné době. Třeba bych to vzal jako svoji povinnost a lidi varoval: „Bud'te opatrní, je to nebezpečný sbor. Dějí se tam hrozné věci. Umírají tam lidé. Petr nemůže být Božím člověkem, naplněným Boží láskou. Tak by nejednal člověk s Boží láskou v srdci. Je to kruté. Nedal jí žádnou šanci. Proč ji před všemi odhalil? Proč za ní nešel a nevaroval ji?"

Je možné, že děkujeme Bohu za to, že nežijeme v oné době. Je možné, že jsme naplnění Duchem svatým. Ale jedno mohu říct: Když se modlíme za probuzení, modlíme se za něco, co svět nechápe. Možná i modlitebník prosí za něco, čemu sám nerozumí. Všimněme si, co se dělo v první církvi, když Duch svatý sestoupil ve své moci a působil mezi nimi.

Zeptal jsem se svého malého sboru z kmene Zulu: „Kdybych byl Petrem, co bych udělal? Kdyby jste vy byli Petrem, co byste udělali?" Problém je v tom, že čteme bibli tak povrchně, že nechápeme, oč vlastně jde. Dovedeme si představit, jaké by to bylo, kdybychom u toho tenkrát byli? Jaké by to bylo, když by v naší době existoval nějaký takový sbor? Možná bychom takové lidi vyhnali jako fanatiky či extrémisty, kteří nemají lásku ani milosrdenství. Kdybych já byl Petrem, a Ananiáš by ke mně přišel, asi bych ho obejmul, dal mu bratrský polibek a řekl: „Bratře, Bůh ti žehnej." Nestaral bych se o to, jestli použil malou lež, ale díval bych se na velký dar, který přinesl: Tisíce korun. To je přece to, co potřebujeme. Jestliže se denně shromažďují tisíce lidí, víme přece, co to stojí. Třeba bych ho nadšeně přijal a řekl: „Bratře, Pán buď s tebou. Při příští schůzi představenstva tě navrhuju za děkana." To jsou ti lidé, které v církvi potřebujeme. Lidé, kteří mají peníze.

Ale Petr reagoval jinak. Lze si představit, že řekl: „Jdi k čertu se svými penězi. Pro tebe není v církvi Pána, toho, který vstal z mrtvých, žádné místo. Nemůžeme trpět žádného člověka, který lže a není poctivý, který říká polopravdu. Je lépe být sežrán červy, než takto žít v Ježíšově církvi. To je způsob, jak tenkrát jednali s oním mužem a jeho manželkou.

S naším studiem bible jsme nedělali žádné velké pokroky. Vrátili jsme se zpátky do třetí kapitoly, kde Petr a Jan jdou do chrámu, aby se modlili. Petr řekl žebrákovi u chrámových dveří: „Podívej se na nás! Stříbro ani zlato nemám. Ale co mám, to ti dám: ve jménu Ježíše Nazaretského vstaň a chod!" Všimněme si pozorně, co Petr vlastně řekl. Nejdříve vyzývá žebráka: „Podívej se na nás!" Jak se mohl Petr dopustit takové chyby? Tak by se nevyjádřil žádný teolog. My bychom řekli: „Podívej se na Ježíše, dívej se na Boha, na bibli, ale na nás!" Pochopitelně omluvíme Petra, že udělal takovou chybu, protože neměl naše theologické vzdělání s takovými profesory a učiteli, jaké máme dnes. Ale je třeba něco podotknout: On měl toho největšího profesora a učitele. Sedával u nohou největšího mistra. Ale přesto, jak mohl člověk, který byl právě naplněn Duchem svatým, říci: „Podívej se na nás." Což nevěděl, že se máme dívat na Ježíše? Pak jsme báдали v Božím slově a našli místo ve 2Kor.3,3, kde je psáno: „Je přece zjevné, že vy jste listem Kristovým, vzniklým z naší služby a napsaným ne inkoustem, nýbrž Duchem Boha živého, ne na kamenných deskách, nýbrž na živých deskách lidských srdcí. Naším doporučujícím listem jste vy sami; je napsán na našem srdci, všichni jej znají a mohou číst" (verš 2). Nyní jsme mohli Petrovi porozumět. Boží ruka byla v životě apoštolů zřetelná. Boží Duch při těchto lidech působil. To je důvod, proč mohli beze studu zvolat: „Podívej se na nás", ještě před tím, než Petr přikročil k uzdravování. Již předtím mohl s plnou mocí vyslovit: „Podívej se na nás!"

Můžeme my jako svědkové Kristovi a kazatelé Ježíšovy církve, ještě dříve než začneme zvěstovat, povědět světu: „Podívejte se na nás!"" Můžeme jako rodiče, když napomínáme své děti, nejdříve říci: „Podívejte se na nás, jak to děláme my!"" Jsme pro ně dobrým příkladem? Můžeme říci také své služebné, svému zahradníkovi: „Podívej se na mě!", dříve než jim povíme o Ježíši? Není to spíše tak, že můžeme nanejvýš prohlásit: „Nedělejte to, co dělám já, ale dělejte to, co vám říkám!" Právě tak to bylo s farizeji. G Mat. 23,3 říká Pán Ježíš: „Všechno, co vám řeknou, zachovávejte, ale podle jejich skutků nejednejte: neboť oni mluví, ale nečiní." Farizeové nežili to, co říkali. To je znakem farizee! Farizeové a zákoníci 20. sto-

letí jsou zcela stejní. Pravda se sice káže, ale praxe není s kázáním v souladu. Podtrhuji: Pravda! Často si myslíme, že farizeové jsou lidé, kteří zvěstují nepravdu. V takovém případě, jestliže by vypravovali nějaké pohádky, by Ježíš svým učedníkům neřekl: „Všechno, co vám řeknou, číňte“.

Abych to objasnil, chtěl bych zmínit jednoho světoznámého kazatele, který obdržel tolik pozvání, že nemohl všechny přijmout. Na jedné z cest ho doprovázela jeho manželka, která byla také pozvána. Měl hovořit ve velké katedrále. Dvě ženy z vedení sboru pozdravily kazatelovu manželku a doprovodily ji do kostela. Potom vystoupil tento muž na kazatelnu. Měl takový zvláštní dar výmluvnosti, že všichni nadšeně poslouchali. Slyšeli bychom tam špendlík, kdyby spadl na zem. Jeho způsob vyjadřování byl dokonalý a také se ve své řeči vůbec neopakoval. Hluboce dojati tiše všichni opouštěli katedrálu. Když odcházely z katedrály ty tři ženy, jedna z nich se obrátila na kazatelovu manželku a řekla: „To musí být nádherné, mít za manžela muže, který umí tak krásně kázat.“ Na to dotyčná odvětila: „Ach, vždyť vy nevíte, jaký je doma!“

Jestliže náš život neučiní dojem ani na vlastní ženu, jak by mohl učinit dojem na naše děti, nebo dokonce na ďábla. Kéž Bůh dá, aby se ti, kterých se to týká a cítí se oslovení, obrátili a skončili se svým farizejstvím!

Tenkrát, v roce 1966 jsme pochopili, že nemáme žádné právo otevřít svá ústa a kázat světu a pohanským Zuluům, dokud nemůžeme říct: „Podívejte se na nás!“

Slyšme ještě jednu Petra: „Co mám, to ti dám: ve jménu Ježíše Krista vstaň a chod!“ Zase bychom se mohli zeptat: „Petře, nestydíš se? Ty jsi Pána tak strašně zarmoutil, ty jsi ho zapřel! A teď takle mluvíš!“ Na to by Petr mohl odpovědět: „Ano, můj bratře, mohu tak mluvit. Zhřešil jsem, ale činil jsem pokání. Musel jsem plakat nad svým hříchem, ale došel jsem odpuštění. A když Bůh odpustí, zapomene a také já smím zapomenout.“ V tom je evangelium, že se nemusíme dívat do minulosti. Minulost může být uzavřenou kapitolou. Jestliže jsme činili opravdové pokání a dali svůj život s Bohem do pořádku, můžeme kráčet kupředu bez studu, protože nám bylo odpuštěno.

Dále Petr říká: „Stříbro ani zlato nemám.“ Představme si, že bychom se dostali do situace, kdy bychom už neměli žádné peníze. Mohli bychom pak ještě lidem říkat: „Dívejte se na nás!“ Když v našem životě běží všechno hladce, třeba jsme získali hodně peněz a vše se leskne jako zlato, můžeme se smát. Pak můžeme i ostatním lidem říct: „Podívejte se na nás!“ Ale když se karta otočí a jsme na dně, už to neříkáme.

Mluvil Petr vůbec upřímně? Nebyl to jen trik, aby nemusel žebrákovi nic dát? Třeba bychom to tak udělali. Řekli bychom: „Je mi líto, zrovna nemám žádné peníze“, a přitom měli v kapse plnou peněženku.

Přes všechny tyto otázky musíme uznat, že Petr mluvil pravdu. Nestyděl se za to, že neměl žádné peníze a pokračoval: „Ale co mám,....“ - všimněme si, Petr něco měl! - „Ve jménu Ježíše Krista vstaň!“

Na tomto místě jsem se zastavil a vyprávěl svému malému sboru Zuluů příběh jednoho katolického kněze. Jeho bohoslužby ve velké katedrále navštěvovaly tisíce lidí. Pro sbírku nepoužíval kněz obvyklé talíře, ale stůl. Když to množství lidí odešlo, byl stůl plný peněz, stříbra a zlata. Když starý farář se svým mladým vikářem peníze sčítali, zvolal starý muž: „Podívej se, mladíku. Petr už nemůže říci: 'Stříbro a zlato nemám'. Ani papež to dnes nemůže říci.“ Mladý muž odpověděl: „Ale také nemůže říci: Ve jménu Ježíše Krista vstaň a chod!“

Vidíme, že kolo se otočilo. My už nemáme to, co měli tenkrát oni. Něco se během doby ztratilo. A co oni neměli, to my máme a dokonce to hraje v našem životě velkou roli. Peníze mají velké slovo, když se rozhodujeme, zda se dáme či nedáme k dispozici pro práci v Božím království. Dokonce bývají pro naše rozhodování směrodatné. Možná jsme trochu podobní Jidášovi Iškariotskému. Ale Petr řekl: „Já to nemám“. A zdá se, že mu to vůbec nevadilo, dal to, co měl.

Znenadání v našem sboru z kmene Zulu povstala jedna žena, která se obrátila teprve před třemi měsíci. Slzy jí tekly po tváři, když řekla: „Ó Mfundisi, prosím přestaň!“ Tato mladá žena mne přerušila uprostřed kázání. Udiveně jsem se zeptal: „Co se děje?“ - „Mohla bych se prosím pomodlit?“ zeptala se. Nevěděl jsem, co mám dělat. Bylo to jako blesk z čistého nebe. Nedávno obrácený člověk se najednou postaví, přeruší shromáždění a chce se modlit! Nevěděl jsem, zda jí to mám dovolit. Neměla žádné theologické vzdělání. Nebyla starším sboru, ba ani děkankou. Umí se ta osoba vůbec modlit? Co se stane, když se bude modlit špatně? Pak jsem se na ní podíval a uvědomil jsem si: „Ona nic nehraje, zdá se, že to myslí velmi vážně.“ - „Dobře“, řekl jsem, „můžeš se pomodlit“. Poté se tato mladá žena modlila jednoduchou modlitbu: „Pane Ježíši, slyšeli jsme, jak to bylo v první církvi. Nemohl bys mezi nás přijít tak, jak jsi to učinil před 2000 lety? Nemohl by být náš sbor takový jako ten v Jeruzalémě?“

V tom okamžiku začalo mé srdce hořet. Myslel jsem na ty dva učedníky na cestě do Emaus, jak se k nim připojil třetí neznámý muž, doprovázel je a hovořil s nimi. Jejich oči se otevřely, když s nimi lámal chléb a jeden druhému říkal: „Což nám srdce nehořelo, když nám otvíral Písma?“ Přemýšlel jsem: „Je to totéž, co cítili oni? O, Pane, dej, aby tvé děti a tvá církev ve světě byli dnes takoví jako první církev. Nemůžeš to znovu učinit? Obživ, Pane své dílo! Nemohou být křesťané ještě jednou takoví jako ti první křesťané?“ Tím jsem bohoslužbu ukončil.

Potom jsem šel za svým rodným bratrem, který bydlel ve vesnici, kde jsme konávali svá shromáždění. Řekl jsem mu: „Poslyš, my jsme dnes něco prožili. Došlo k přerušení bohoslužby, ale ne teroristy, nýbrž modlitbou. Jestli ta modlitba byla inspirována Božím Duchem - a já o tom nepochybuji - pak věřím, že vzkříšený Pán, živý Bůh, bude zase mezi námi, a Ježíšova církev prožije znovu to, co tehdy prožívali v Jeruzalémě.“ A za půldruhého týdne protrhl Bůh nebesa a sestoupil!

Poznání hříchu je začátkem Probuzení

„Kéž bys protrhl nebesa a sestoupil dolů, hory by se před tvou tváří potácely. Jako když oheň spaluje suché roští a uvádí do varu vodu, tak dáš poznat svým protivníkům své jméno. Pronárody se budou před tebou chvět. Když jsi konal hrozné činy, jichž jsme se nenadali, sestoupils a hory se před tebou potácely. Od věků se takového něco neslyšelo, k sluchu neproniklo, oko nespatřilo, že by jiný bůh mimo tebe, učinil něco pro toho, kdo na něj čeká.“

Izajáš 64,1 -3

Toto je vskutku opravdová modlitba za probuzení. Tenkrát jsme se v naší duchovně beznadějně situaci modlili: „O Bože, kéž bys protrhl nebesa!“ Nebe je pro křesťana vlastně něčím nádherným. Ale opravdu požehnaný je člověk, který je ochoten se zlomeným srdcem nechat rozbít na kusy všechno, co je mu milé a drahé, aby mohl Bůh sestoupit a oslavit se. To je cena, kterou musíme zaplatit, chceme-li mít probuzení. Prorok vlastně vyznává: „Pane, jen kdybys sestoupil a byl uprostřed nás, pak bychom i souhlasili se způsobem, kterým to učiníš, i kdyby přitom musela být zaplácena vysoká cena.“

Když mluvím o probuzení, nemíním tím probuzenecká shromáždění, ale to, že Bůh protrhne nebesa, je uprostřed nás a každý jedinec si je vědom Boží přítomnosti.

Modlili jsme se za probuzení opravdově, do hloubky. Ačkoli jsme se dvakrát denně scházeli, byli jsme vedeni do takové hloubky, že biblické studium ustoupilo do pozadí a my jsme skutečně prožívali vnitřní zlom. Doposud jsme se neustále modlili za to, aby Bůh působil mezi pohany a přitom jsme zapomněli, že On nikdy nezačne u lidí cizích a bezbožných, u lidí z ulice, nýbrž u domu Božího, jak píše Petr ve svém prvním dopise kap. 4,17. Nemůžeme obviňovat bezbožné, že se dosud neobrátili, pokud my křesťané nejsme nově obživeni a probuzeni.

Ptali jsme se, jak má vypadat život člověka, který věří v Ježíše. U Jana 7,38 mluví Ježíš o proudech živé vody, plynoucích z nitra člověka, který v Něho věří. Nemluví zde o nějakém malém proudu nebo potoku. Jen si představme, co způsobí řeka. I malá říčka se stane dravým proudem, když se při velkých lijácích vyleje z břehů. Vodou z řeky můžeme zavodnit pole nebo poušť, či dokonce vyrábět elektrický proud. Ale Ježíš nemluví jen, o jednom proudu, nýbrž o proudech živé vody. Tehdy jsme se ptali: „Jsou v našem životě takové proudy živé vody?“ A museli jsme dát zápornou odpověď. Jak to vypadá, když tečou proudy? Takovou proudící vodu nelze zadržet. Je možné pokusit se zadržet ji pomocí zdi. Dojde však k ohromnému tlaku vody, který se bude snažit překážku prolomit. Při prolomení hráze můžeme vidět ohromnou sílu vodní masy, které vše strhává. Duchovně řečeno to znamená: Na tomto světě neexistuje nic, co by mohlo zastavit proudy živé vody, které Boží Duch vypůsobí v našem životě.

Vzpomínám si na den, kdy jsem se našeho malého sboru zeptal : „Kdo z vás věří v Ježíše Krista?“ Pak jsem učinil něco, čeho se normálně vystříhám a řekl jsem: „Ti, kteří věří v Ježíše, necht' zvednou ruce.“ Samozřejmě zde nebyl nikdo, kdo by nezvedl ruku. Nato jsem řekl: „Podívejte se: chceme vidět věci v pravém světle. Ježíš říká, že jestliže věříme, jak praví písmo, poplynou proudy živé vody z našeho života. Dovolte mi osobní otázku: „Je to náš případ?“ - „Ne!“ odvětili. „Má to tedy znamenat, že nevěříte v Ježíše?“ - Ale my jsme si zcela jistí, že věříme v Ježíše. Přijali jsme ho a vydali jsme mu své životy! O tom není pochyb.“ - „Dobře, když je to tak, znamená to, že buď podléháme klamu, nebo nesouhlasí to, co řekl Ježíš.“

Co jsme měli nyní dělat? Rozhodli jsme se, že už se dále nebudeme ospravedlňovat nebo hledat omluvu. Všechny diskuze ztratily smysl. Trčeli jsme na jednom místě a nedokázali s tím problémem pohnout. Náhle jsem cítil, že mi Pán něco ukazuje. Znovu jsem si pozorně připomněl Ježíšovo slovo: „Kdo věří ve mě, jak praví Písmo...“ To znamená, že Písmo musí vypovídat o životě věřícího něco zvláštního, a nejen to, že mají plynout proudy živé vody.

Tak jsme si spolu sedli a poradili se: „Chceme hledat v bibli a dovolit jí, aby k nám mluvila. Nebudeme Boží slovo ani kouskovat ani překrucovat. Necháme stranou svoji tradici a naše zvyky, církevní řády i vlastní názory na věci víry. Chceme pozorně naslouchat tomu, co říká bible. Stojí naše víra na písmu?“

A pak začal Bůh pracovat na prvním z nás, a sice na největším hříšníkovi ve sboru. Začal u kazatele, a to jsem byl já! Doposud jsem vždy já kritizoval druhé. Na všechno jsem měl omluvu. Když se mě lidé ptali, proč vidím vše tak těžké, prohlásil jsem: „Musíte to pochopit. Pro bělocha je v dnešní době těžké kázat evangelium. Černí Zuluové to nepřijímají. Říkají, že je to náboženství bílých a navíc ho zvěstuje běloch. Dnes se lidé více zajímají o politiku, nebo jsou ovlivněni určitou politickou teologií. Podívejte se na mladé lidi, čím se zabývají a co vyplňuje jejich život: alkohol, sex, fotbal, diskotéky, pornografie, televize atd. Je tedy pochopitelné, že se lidé stále více odvracejí od Boha a nemůže dojít k probuzení.“

Byli to vždycky ti druzí, u kterých jsem nacházel chyby. Mé prsty ukazovaly nejdříve na druhé. Ale co se děje, když ukazujeme na druhé? Není to tak, že tři prsty ukazují na nás a my bychom vlastně měli říct: Jsi třikrát horší než ten, kterého kritizuješ a na koho ukazuje jen jeden prst. Rádi užíváme vlastní měřítko a podle něj soudíme. Z psychologie víme, že člověk stále vidí vlastní chyby na druhém. Hledáme-li u člověka nějakou slabost, stačí si všimnout,

co říká o druhých lidech. Tyto věci pak většinou najdeme v jeho vlastním životě.

Chtěl bych to objasnit na několika příkladech. Vezměme si umělce, který vidí ve stromu nádherný motiv pro svůj obraz. Truhlář se na strom dívá jiným pohledem. Vidí v něm prkna, která se z něho dají vyrobit. Muž, který strom zasadil, vidí jeho užitek zase v něčem jiném. Nebo se podívejme na opilce. Ve svých myšlenkách se stále zabývá alkoholem. Jestliže vidí někoho s lahví pod paží, okamžitě si pomyslí: „Ten si koupil kořalku a je opilcem jako já.“ Je však možné, že láhev obsahuje pouze minerální vodu. Homosexuál uvidí dva muže, kteří jdou spolu a pomyslí si: „Ti mají určitě stejné sklony jako já“.

Pak začal Bůh klást svůj prst na určité věci v mém životě. Vzpomínám si na jedno sobotní ráno, kdy za mnou přišlo několik černochoů a ptali se mne, zda bychom se nemohli v poledne v jednu hodinu sejít. Po celý týden nebyli doma a někteří z nich měli před sebou cestu až 7 km. Chtěli na víkend za svými rodinami, aby obstarali děti, a pomohli s prádlem a celou domácností. Tak jsem souhlasil s tím, že se mimořádně sejdeme kolem poledne. Scházivali jsme se v malém domě, který býval dříve kravínem. Na druhé straně se nacházely tenisové kurty. Když jsme se v tu polední dobu sešli, hráli právě tenis starosta obce, jeho zástupce, vedoucí pošty, vrchní policista a jiní lidé z Mapumulo. „O běda, co si o mě pomyslí, když budu s těmito černochoy klečat a modlit se?“ Znal jsem ty lidi a věděl jsem, kde duchovně stáli, a styděl jsem se. Co jsem měl dělat? Bylo mi, jako bych měl vevnitř puknout. Ale v této chvíli jsem si nebyl vědom toho, že jde právě o to, být zlomen, aby se prosadilo Boží světlo. Čím dříve jsme zlomeni, tím lépe. Měl jsem snad nyní svým černým bratřím říci: „Jděte domů a až ostatní skončí s tenisem, přijďte v pět hodin zase zpátky?“ Ale jak bych to odůvodnil? Přece jsem jim nemohl říct, že se stydím se s nimi modlit. A pořád dokola zněl v mém nitru hlas: Co si ti lidé venku o mně pomyslí? Já bílý, klečící zde uvnitř mezi černými při modlitbě!

Najednou mi blesklo hlavou rozhodnutí: Vstanu a zavřu okno, aby lidé venku neslyšeli nic z toho, co se zde bude dít. Byla tam staromódní okna, která se musela vysunovat nahoru. Když jsem je zavřel, jako bych slyšel hlas: „Dobře, zavři okna. Ty budeš uvnitř a já zůstanu venku!“

Pro tato slova jsem nepotřeboval žádné zvláštní vysvětlení. Pochopil jsem okamžitě. Věděl jsem, že to nebylo zavřené okno, které by Boha nepustilo dovnitř. Ne, byla to moje pýcha! Poprvé ve svém životě jsem si uvědomil, že Boží Duch je svatý Duch. Nikdy před tím jsem to tak nepocítil. Stokrát, možná tisíckrát, jsem mluvil o Duchu svatém, ale nikdy jsem si neuvědomil, kdo Duch svatý skutečně je. Nikdy doposud mi nebyla zjevena svatost Božího Ducha.

Než u nás propuklo probuzení, neměl jsem letniční křesťany příliš v lásce. Často jsem je veřejně vyprovokoval. Musíme být velmi opatrní v tom, co říkáme a co děláme. Je tak snadné říct: „Jsem pokřtěn Duchem svatým, jsem naplněn Duchem.“ Ale lidé se na nás dívají. Znal jsem např. dva lidi, kteří mluvili jazyky a tvrdili, že jsou naplnění Duchem. Jeden z nich používal slovník, které by žádný křesťan neměl užívat. Dovedl strašně klít. Druhý měl plotky s cizími ženami. To byla pro mne vhodná zbraň, říkával jsem: „Pojďte teď se mnou dopředu na pódium. Údajně jste naplnění Duchem svatým, vyzkoušíme, zda tomu tak je“ - ale já sám jsem neměl ponětí, kdo Duch svatý skutečně je. Zdůrazňuji to, protože máme sklon vyznávat silná slova, ale náš život tomu neodpovídá. Tím velmi zneuctíváme Boží jméno.

Když Bůh požehnal Andrew Murraye a dal probuzení holandské reformované církvi v Kapské provincii, kde se děly velké věci, měl tento muž silnou opozici. Jsem toho názoru, že hloubku Božího působení můžeme měřit podle stupně opozice. Není-li velký odpor, Bůh mnoho neučinil. O Dr. Murrayovi někteří lidé tvrdili: „Jeho učení je falešné. Je přepjatý a extrémní. Všichni jsme hříšníci a nikdo nemůže žít tak, jak to on káže.“ Pak vybrali dva lidi, kteří Murraye navštívili a dva týdny u něho zůstali. Po dvou týdnech se vrátili a vypravovali: „Přátelé, on nekáže ani polovinu z toho co žije. Když jste s ním a s jeho lidmi, a vidíte jak žijí a jak reagují, můžete říct pouze: oni jen nejen káží, ale také to žijí.“ Je to jako s královnou ze

Sáby, která přišla k Šalomounovi a zjistila, že jí nebyla řečena ani polovina z toho, s čím se setkala.

Proto si musíme na svá slova dávat pozor. Obvykle mluvíme a tvrdíme více než co by odpovídá skutečnosti, více než co činíme a jací skutečně jsme. V tomto světě se již napáchalo mnoho škody. Ale lidé, kteří Božímu dílu nejvíce uškodili, nejsou ateisté, nýbrž křesťané. Ne bezbožníci, ale křesťané podle jména! Jsou to ti, kteří si říkají křesťané, a přitom jsou vlažní. Proto říká Ježíš ve Zjevení 3, 15-16: „Kéž bys byl studený anebo horký! Ale, že jsi vlažný, a nejsi horký ani studený, nesnesu tě v ústech.“ Raději bezbožník nebo drsný pohan, než vlažný křesťan! Pohany a studené snese Ježíš spíše než vlažné. Proto Pán křesťany v laodicejském sboru varuje. Říká, že vlažného křesťana vyplivne ze svých úst. Jeho konec bude horší než konec pohana. Jestliže uznáváme, že Ježíšova slova jsou pravdou, činíme ho lhářem, pokud je překrucujeme.

Vraťme se zpátky ke chvíli, kdy mi Bůh ukázal na mojí pýchu. Pýcha je strašná věc, hrozný hřích. V té době jsem opakovaně viděl svým duchovním zrakem napsané slovo: „Bůh se pyšnému protiví“ (1.Petrova 5,5). O tom jsem ještě nikdy do hloubky nepřemýšlel. Vždycky jsem si myslel, že je to ďábel, který všechno komplikuje. Nyní jsem poznal, že to není ďábel, kdo se staví proti mně, ale sám Bůh. Není napsáno, že ďábel se staví proti pyšným, ale Bůh se protiví pýše a nadutosti.

Co je pro nás nejvíce nebezpečné? Existuje mnoho odpovědí. Jedni říkají, že to jsou teroristé. Už ani nemohou v noci spát, a pokud, tak jen se zavřenými okny a dveřmi. Jiní říkají, že naším největším nebezpečím jsou černoši. A zase jiní vidí největší nebezpečí v komunismu. Ale ve skutečnosti se nám stává nebezpečím sám Bůh, ten, který nás zachránil. Izraelský národ byl zachráněn krví, kterou potřeli veřeje dveří. Pili z duchovní skály, která je doprovázela, a tou skálou byl Kristus (1.Kor. 10,4). Dále čteme, že stejná ruka, která tento národ zachránila, je na poušti ničila. Bůh neměl ve svém lidu zalíbení. To vedlo k tomu, že většina nemohla vejít do Kanánu. Bůh se obrátil proti nim.

Na tomto světě není nic, čeho bychom se měli bát více než Boha. I kdyby byl s námi celý svět, ale neměli bychom na své straně Boha, bojovali bychom ztracený boj. Avšak jeden člověk s Bohem znamená vítězství a převahu nad celým světem. Bible říká: „Když je Bůh s námi, kdo může být pak proti nám?“ Jak by bylo pěkné, kdyby zde nebylo to malé slůvko „když“. Jak by bylo jednoduché, kdyby bylo napsáno: „Bůh je s námi, kdo může být proti nám?“ Ale je zde jeden otazník - když je Bůh s námi. A pak si musíme položit otázku: Je s námi? Pokud o tom budeme vážně přemýšlet, této otázce se zcela jistě nevyhneme.

Pozorujeme-li některé křesťany, pocítíme pochybnost, zda s nimi Bůh vůbec je. Moje zkušenost je tato: Jestliže je v životě křesťana pýcha, Bůh se staví proti němu. Tak to bylo se mnou. Když jsem to poznal, modlil jsem se a volal: „Ó, Pane, já jsem si vždycky myslel, že se mi protiví ďábel, ale nyní vidím, že Ty se stavíš proti mě. A tady nemám žádnou naději! Kdyby to byl jen ďábel, mohl bych nad ním skrze tvoji milost zvítězit. Ale jestliže proti mě stojíš ty, pak jsem ztracen!“

Připadal jsem si, jako by mne Bůh vzal mezi mlýnské kameny a nezačal u nohou, nýbrž u hlavy. Položil svůj prst na bolavé místo: na pýchu. Nikdy na to nezapomeňme! Kde je pýcha, tam se sám Bůh staví proti práci, místu či osobě. On nám řekl naprosto srozumitelně, že se pyšným protiví.

To byl však pouze začátek. Duch svatý mi začal ukazovat jeden hřích za druhým. Konal přesně to, co čteme u Jana 16, 7, kde Pán Ježíš říká: „Prospěje vám, abych odešel. Když neodejdu, přímlovce k vám nepřijde.“ Vypadá to, jako by Boží slovo překrucovalo smysl věci. Čteme, že když přijde utěšitel, uvede nás ve všelikou pravdu. Přijde a ukáže světu, v čem je hřích, spravedlnost a soud. Jestliže se zde mluví o utěšiteli, který přijde, tak od něj očekáváme, že nás potěší. Je snad nějakým potěšením v tom, když se nám otvírají oči pro vlastní hřích? To je nepříjemné!

Před léty se mne zeptal jeden kazatel: „Řekni mi, zmiňuješ se ve svých kázáních o hříchu?“ Tenkrát jsem odpověděl: „Je mi líto, ale má zkušenost je taková, že nemohu kázat o ničem jiném.“ On mi opověděl: „Já o hříchu mluvit nemohu, neboť pokaždé, když se dotknu tohoto bodu, zjišťuji, že je to lidem nepříjemné a pozoruji, jak se začínou v lavicích neposedně vrtět.“

Za jakým účelem přišel Ježíš na tuto zem? Co znamená jméno Ježíš? Přišel proto, aby nás vysvobodil z našich hříchů. Jméno Ježíš znamená: „Neboť on vysvobodí svůj lid z jeho hříchů.“ (Mat.1,21). Proč zemřel na kříži? Za co tam prolil svou krev? Nebylo to proto, aby vynesl naše hříchy na kříž a vypořádal se tak s hříchem? On byl za nás učiněn hříchem. Zemřel za nás, aby nás vysvobodil z našich hříchů.

Učedníkům rvalo srdce, když jim Pán Ježíš řekl, že je opustí, protože společenství s ním pro ně bylo nebe na zemi. Lze si představit něco krásnějšího, než mít Ježíše ve svém středu, vidět ho, slyšet ho a mluvit s ním o všech problémech? Ale Ježíš říká: existuje něco lepšího! Musím vás opustit, jinak k vám nepříjde utěšitel. Ale když přijde, ukáže světu, co je hřích. „Samozřejmě ukáže světu hřích“, rychle přitakáme, „ale ne nám křesťanům!“ Jak často kritizujeme politiky pro jejich dvojsmyslné výpovědi. Ale možná jsme horší než oni. Když bible říká: „Tak Bůh miloval svět“, vztahujeme to na sebe. On miluje mne! Ale když trestá svět, pak netrestá mne, nýbrž ty druhé. V tom je něco převráceného. Vzpomeňme si na Petrovo slovo, že soud začíná od domu Božího. To je přesně to místo, kde začíná! Tam usvědčuje lidi z hříchu. Když působí Duch svatý, působí právě tak, jak o tom mluvil Ježíš.

Není pravda, že by Boží Duch nejprve uschopnil lidi, aby chválili a oslavovali Boha. To je nesmysl! To je překroucení smyslu, tím se vůz zapřahuje před koně. Lidé jsou naplněni radostí! Nikoli, tím jen převracíme Boží slovo. To první, co Duch svatý učiní, když vstoupí do života člověka, je, že ho usvědčí z jeho hříchu. Dochází pak k vnitřnímu zlomu a člověk pláče nad svým hříchem. Uvidíme kyselý obličej, a ne šťastný. Nejdříve přijdou slzy namísto smíchu, protože tak působí Duch svatý.

Mnohá obrácení nejsou pravá a nedošlo při nich ke znovuzrození skrze Ducha svatého. Existují křesťané, kteří nevědí, co to znamená, být Duchem svatým usvědčen z hříchu. Člověk se ptá, jestli se tito lidé vůbec dostali do styku s Duchem svatým. Všimněme si totiž, co říká Ježíš. Když přijde utěšitel, otevře nám oči a ukáže nám náš hřích. A tady bude daleko k radosti. Nenajdeme žádné jiné východisko, než se utéci pod kříž, kde mohou být naše hříchy smyty. A pak do našeho srdce přijde radost. Ve skutečnosti nemůžeme milovat Ježíše, pokud nevíme, co je to odpuštění hříchů. Čím hlubší je poznání hříchů, tím větší láska k Ježíši; neboť čteme: „Komu je mnoho odpuštěno, ten mnoho miluje.“ Lidé, kteří nejvíc milují Pána Ježíše, jsou ti, kteří nejhluběji prožívají Boží zármutek. Tito lidé o tom, že milují Ježíše, nejen mluví, ale prokazují to celým svým životem. Dodržují Jeho slovo, věří v Něho, jak učí Písmo, a žijí život svátosti a spravedlnosti.

Dobře si pamatuji na jednu událost. Jednou jsem přišel do shromáždění, když se už zpívalo. Neměl jsem už čas, abych se převlékl. Hlavou mi v té chvíli problesklo, co asi lidé řeknou, když přijdu bez kravaty, s rozhalenou košilí, bez řádného obleku a postavím se před sbor s biblí v ruce. Co by si o mně pomysleli?

Čteme o proroku Elijášovi, jak stál s bezbožným králem Achabem a jeho bezbožnou ženou, která svého muže očividně ovládala. Byla to žena, která vedla necudný život, určitě atraktivně oblečená, možná nalíčená, působící na své okolí silným dojmem. Ale nakonec ji sežrali psi. Bůh jednou provždy celému světu ukázal, jak skončí takový člověk. Když prorok stál před tímto králem, řekl: „Jako že živ je Hospodin, zástupů, před kterým stojím!“ Zamysleme se nad tím. Stáli jsme už někdy v blízkosti krále, prezidenta nebo premiér ministra? Jak bychom se cítili? Eliáš se musel dostavit ke králi, který ho považoval za svého nepřítele. Stál před diktátorem, před mužem, který se ničeho nebál. Zabíjel a proklínal, koho chtěl. A přesto dokázal Eliáš říct: „Králi, je to Bůh Izraele, před kterým stojím!“ Věděl o Boží přítomnosti i v blízkosti tohoto mocného světského krále.

To jsem o sobě říci nemohl. Byl jsem závislý na lidském mínění a nešlo mi o to, co říká Bůh, nýbrž: Co si o mně ten člověk pomyslí? Když jsem stál před svým sborem, stál jsem před lidmi a ne před Bohem. Tancoval jsem podle jejich píšťalky! Když jsem si to uvědomil, měl jsem pocit, že mi pukne srdce!

Miluji proroka Elijáše a přál bych si, aby bylo více takových lidí, jako on, kteří by v modlitbě skláněli hlavu a vtiskli si tvář mezi kolena, a něco by se pak dělo! Elijáš se modlil, aby nepršelo - a nepršelo. Byl mužem, který zachránil celý národ, mužem, kterého Bůh použil, aby zavřel nebe. Tři a půl roku nepršelo. Pak se Elijáš zase sklonil k zemi, vtiskl si tvář mezi kolena a modlil se. Po sedmé modlitbě zvolal: „Vidím obláček velký jako lidská dlaň.“ A přišel déšť, za který se modlil. Elijáš byl mužem, který dovedl vymodlit z nebe Boží oheň! Jeho jsem miloval. Mé srdce volalo: „Takový bych chtěl být.“ V Jakubově epistoletě čteme o Elijášovi: „Elijáš byl člověk jako my.“ Ale jaký to byl člověk? Byl mužem s Boží autoritou, ne jako mýdlová bublina, která se leskne ve světle slunce a pak splaskne. Ne, Elijáš byl mužem, který se uměl modlit! První církev se modlila, a místo se zatřásla. Byla někdy v dějinách křesťanství období, kdyby se lidé modlili tolik jako dnes? Všude se konají modlitební hodiny! Navzdory tolika modlitbám se netřesou místa, nýbrž místa třesou námi. Ona třesou a hýbou křesťanstvím, takže říkáme: „Co se s námi křesťany stane?“ Podívejme se na to podrobně, skrze Boží světlo, abychom si uvědomili, kde stojíme.

Tenkrát, když jsem myslel na Elijáše, mne to zasáhlo jako blesk. Modlil jsem se: „Ó Bože, odpusť mi, buď mi milostiv!“ Pak mi Bůh připomněl slova apoštola Pavla: „Kdybych se stále ještě chtěl líbit lidem, nebyl bych služebníkem Kristovým!“ (Gal.1,10). A co jsem celých dvanáct let vypravoval Zulům? „Přicházím k vám jako služebník Ježíše Krista a kážu vám evangelium.“ A nyní jsem já testován a skrze Boží slovo zkušován. Znal jsem také místo v 1.Kor.9,27, kde Pavel píše o sobě: „Abych snad, když kážu jiným, sám neselhal.“ Věděl jsem až příliš dobře, že se to může stát. Všechna ta léta jsem byl kazatelem evangelia, ale sám jsem v Božích očích selhal. To vše mne dovedlo k vnitřnímu zlomu.

Potom jsem náhle uviděl jako ve vidění nějaký obraz. Nejsem člověkem, který by věřil na vidění nebo sny. Ale tento obraz už nikdy nezapomenu. Kdybych byl umělcem, dovedl bych ho ještě dnes namalovat. Viděl jsem hinduistický chrám s nejrůznějšími obrazy model. Vešel jsem do toho chrámu, sklonil se před prvním obrazem až k zemi a modlil se k němu. Pak jsem vstal, popošel k dalšímu obrazu modly, dotkl se čelem země a modlil se k tomu obrazu. Znovu jsem vstal a učinil totéž u třetího obrazu. Pak jsem se s výkřikem probudil a zvolal: „Pane, dvanáct let jsem kázal Zulům: „Já jsem Hospodin, tvůj Bůh. Nebudeš mít jiného Boha mimo mne. Nezobrazíš si Boha zpodoběním...“ Přitom já kazatel, jsem tím, kdo se klaní modlám!“

Ano, Bůh mi ukázal, že jsem byl modlář. S pláčem jsem šel do shromažďovací místnosti, ve které jsem měl mít bohoslužby. Ale nemohl jsem kázat. Jen s námahou jsem dokázal vyslovit: „Pojďme na kolena a modleme se.“ Bez přestání jsem plakal a volal: Bože, buď mně hříšnému milostiv.“ To byl začátek probuzení. Bůh mne sevřel ve svém mlýnu a ten mele pomalu a jemně! Kdo to neprožil, neví o čem je řeč, když mluvíme o Božích mlýnech. Tehdy jsem zapomněl na to, že jsem byl dvanáct let kazatelem evangelia. Zapomněl jsem také na své studium a i to, že jsem se nazýval Božím dítětem. Modlil jsem se jako onen hříšník v chrámu, který se bil do prsou.

Když propuklo probuzení, byly právě vánoce. V naší rodině nás bylo pět bratří a jedna sestra. Vánoční doba pro nás byla krásným časem. Již dlouho dopředu jsme zpívali krásné vánoční písně. Ale tentokrát to bylo jiné. Zapomněl jsem, že jsou vánoce. Nebylo žádného ozdobeného vánočního stroměčku, žádné vánoční atmosféry, žádných vánočních písní. Jeden ze členů sboru za mnou přišel a zeptal se mě: „Bratře, nevíš, že jsou vánoce?“ Kázal jsem totiž na úplně jiný text. Tolik na mně Bůh pracoval.

Byl jsem tak slepý, otupělý a nahluchlý, že mne Bůh musel vzít za límec a do všeho

dostrkat. Jednoho dne se stalo, že jsem šel do shromáždění a zjistil jsem, že nejsem oholený. V dnešní době to není tak zlé. Kolem nás pobíhá mnoho neoholených lidí. Ale my jsme ještě byli vychováni v tom, že je to pro muže hanba, když se ukáže neoholený. Myslel jsem na to, že se budu muset objevit ve sboru neoholený. Co si o mně lidé pomyslí? Znovu mě zasáhlo Boží slovo: „Skrze Ježíše Krista je pro mne svět ukřižován a já pro svět.“ (Gal. 6,14). „Pane Ježíši“, modlil jsem se v duchu, „ty jsi řekl, kdo věří ve mne, jak praví Písmo. To není můj případ. Nejsem pro svět ukřižován jako Pavel. Podle tvého slova bych měl být mrtev pro svět i pro hřích“. V dobách probuzení se stává Boží slovo živým, zasahuje nás a proniká našimi srdci. Není tomu jako s kachnou, která se nenamočí, nebo jako s kamenem, který, ačkoliv leží v řece, zůstane uvnitř suchý. Boží slovo je jako kladivo rozrážející skálu! Jasně jsem si uvědomil, že překážkou probuzení nejsou pohané. Mohl jsem jen zvolat: „Pane, je jen jediný člověk, který brání tvému působení, a to jsem já! Prosim odpusť mi!“

Jindy se stalo toto. Stál jsem pod divokým fíkovníkem spolu s několika černochoy, kteří mne pozorovali. „Je vidět, že je to opilec, ale ne toho nejtěžšího kalibru“, poznamenali. Nevím, jak jsem vypadal. Titíž lidé, na které jsem se já díval zpatra, mnou nyní opovrhovali, poněvadž Bůh pyšné pokořuje. Připomnělo mi to jednu věc, kterou nám bílým jednou položil na srdce premiér ministr Dr. Verwoerd, když hovořil o černých: „Musíme naše bližní milovat jako sebe sama.“ Tenkrát jsem si pomyslel, „to se snadněji říká, než činí.“ Nyní po tolika letech použil Bůh slova bývalého premiéra a řekl mi: „Erlo, není to Dr. Verwoerd, ale Král králů, který se tě ptá: Miluješ svého bližního jako sebe samého?“. Podíval jsem se na ty lidi z kmene Žulu a odpověděl Pánu: „Ano, vlastně je miluji, vždyť jsem se pro ně obětoval. Ale upřímně řečeno, nemiluji je jako sebe sama.“ - „Chceš-li mít probuzení, stane se to podle mého slova, musíš věřit tak, jak praví Písmo. Budeš milovat svého bližního jako sebe samého. Miluješ Zuluy jako sebe sama?“ To byla Boží odpověď v mém srdci. Mohl jsem říci pouze: „Ne, Pane, nemohu, je mi líto, to nedokážu, je to příliš.“ Ale Pán nepovolil a pokračoval: „Největší má být nejmenší. První má být poslední, a ten nejvyšší služebníkem všech.“ - „Ó, Pane, ne! Odpusť mi, ale já nemohu jít dále touto cestou s tebou. Představuji si, jak říkám černochovi, který přichází s kufrem: Dovol mi nést tvůj kufr. To je nemožné, něco takového nedokážu. Odpusť mi Pane, ale to nejde!“ Až jsem se začal potit. Došlo to až tak daleko, že jsem se v noci probudil a má postel byla díky tomuto vnitřnímu zápasu zcela propocená. Vyjednával jsem s Bohem a volal: Pane, pošli mě někam jinam, na opuštěný ostrov nebo do jiné země, ale zde v Jižní Africe nemohu udělat to, co ode mne chceš. Co by řekli moji rodiče, má rodina, moji bratři. Pane, jsem ochoten udělat cokoli. Ale nemůžeš ode mne očekávat, že budu služebníkem těch nejmenších. Mohu sloužit svým vlastním, bílým lidem, ale ne Zulům! To nemohu.“

Pak jsem slyšel, jako by Pán říkal: Dobrá, nebudu tě nutit. Prosil jsi mně o probuzení. Chtěli jste, abych byl uprostřed vás. Ale když přijdu, pak přijdu jako Král, který má poslední slovo.“ Otáčel jsem se, kroutil se, pokoušel se uniknout a Pánu odporovat. Ale Bůh nepovolil. Vystavil mě dalšímu tlaku a utáhl opasek těsněji: „Co jsi učinil jednomu z maličkých těchto, mně jsi učinil.“ V den soudu před nás Pán postaví tu nejnepatrnější osobu a náš vztah k Němu bude měřit podle toho, jak jsme jednali s dotyčným člověkem. Na tom můžeme otestovat svoji lásku k Bohu. Zkusme si představit toho nejnepatrnějšího člověka, kterého známe, nejnepatrnějšího ze všech! Zkoumejme pak lásku, kterou k tomuto člověku cítíme. Nemůžeme být Ježíšovi ani o zlomek blíže, než jsme ve své lásce k dotyčné osobě. Tak bude Ježíš jednou soudit. Tento soudný den bude dnem hrůzy! Kéž Bůh dá, abychom se vydělili již dnes. Někdy je pro člověka dobré, když prožije šok, aby mohl zase jasně vidět. Co jste učinili jednomu z těchto nejmenších, říká Ježíš, ne jak jsme jednali s vysoce postaveným a vlivným člověkem, ale s nejmenším a nejopovrženějším, který v Něho věří. Chápete nyní, že jsem byl až na dno své duše otřesen a cítil jsem se, jako bych procházel Božím mlýnem? Byl to tvrdý boj a já jsem křičel k Bohu: „Pane, nedokážu takto žít, je to proti mé přirozenosti, prostě

nemohu! Ztratím svůj život!" Ale Boží odpověď ostře pronikala do mého srdce: „Dokud neztratíš svůj život, do té doby ho nenalezneš! Kdo ztratí svůj život pro mě, ten ho nalezne.“

Bojujeme o svůj život, bojujeme o svoji existenci. Ale je tu Bůh v nebi, který nám to tak ztěžuje. Zdá se, jako bychom to bez Něho zvládli lépe. Ale existuje všemohoucí Bůh, který říká: „Co rozséváte, to budete i sklízet“. Je pravda, že sejeme jednou a sklízíme stokrát více. Co uděláme druhým, stane se nám, ale je to stokrát horší anebo stokrát lepší, protože je nad námi Bůh. Bez Něho by to bylo mnohem jednodušší, ale On nám to tak ztěžuje. Leda, že bychom se pokořili a dali mu místo, které mu patří, aby mohl být Pánem našeho života. Co to znamená? To neznamená, nazývat ho svým Pánem pouze ústy: Pane Ježíši, ty jsi Pán!. Nazvat jej Pánem života, znamená, že náš život je v souladu s jeho slovem, že věříme podle Písma a posloucháme ho.

Jednoho dne to došlo tak daleko, že jsem se modlil: „Pane já už nemohu!“ „Erlo, nedomodlil jsi se za probuzení? A teď říkáš: já nemohu. Dobře, tak toho nech! Já nepřijdu. Prosil jsi mne, abych sestoupil dolů. Nyní sestupuji a chci začít, ale začnu u Božího domu a ne u těch venku!“

Je nyní jasné, proč se tolik lidí modlí za probuzení a tak málokterí ho prožívají? Proč to tak je? Příčina je v tom, že pro některé věřící, kteří se modlí za probuzení, je to pouze hra se slovy. A přijde-li skutečně probuzení, jsou proti tomu a stávají se nepřáteli probuzení. Budeme-li hledat důvod, poučí nás zkušenost života: Když se někdo staví proti působení Ducha svatého, je to jen proto, že v jeho životě je hřích - a často jde o smilstvo! I v životě tak zvaných Božích dětí je mnoho špíny. Proto nás Písmo svaté učí, že Boží soud začíná od Božího domu, tedy v církvi.

Nemohu zmínit zdaleka všechny věci, ve kterých začal Bůh v mém životě dělat pořádek. Znovu a znovu jsem zkoušel s Bohem vyjednávat a předepisovat mu, jak by měl mezi námi působit, pokud možno podle našich představ. A Bůh na to odpověděl: „Jsem snad vaším žákem? Jsem Bůh a konám to, co chci. Nemůžeš mně vtěsnat do nějaké šablony. Dokud to nepřijmeš, nečekej, že přijdu; neboť já jsem Pán všech pánů a kromě mne není žádného jiného Boha! Nepotřebuji rádce, který by mi říkal, co mám dělat.“

To byl pro mne velký problém a zápasil jsem až do chvíle, kdy jsem mohl říci: „Dobře Pane, souhlasím. Konej tak, jak ty sám chceš!“ Ale měl jsem přitom strach, že se něco vymkne kontrole. Bůh je však Bohem pořádku. Pokud on vládne, nedojde k žádnému nepořádku.

V té době již Pán Bůh ve sboru působil, aniž bych o tom věděl. Začal s usvědčováním z hříchu. Lidé přicházeli jeden za druhým a prosili o odpuštění. Muž se smířil se svojí ženou, žena se svým mužem. Děti s rodiči, přátelé s přáteli: „Pomlouval jsem tě, prosím, odpusť mi. - Odpusť, že jsem měl v srdci hořkost. - Mluvil jsem o tobě za tvými zády. Měl jsem přijít nejdříve za tebou.“ Neboť Ježíš nás učí: „Zhřeší-li tvůj bratr proti tobě, jdi a pokárej ho mezi čtyřma očima.“ (Mat.18, 15) Pokud to neděláme, a mluvíme o bratrovi za jeho zády, jsme hodni pekelného ohně, podobně jako on kvůli svému hříchu. Ať nikdo neříká, že je spasen. Ptám se takového člověka: „Jsi zachráněn také od svého zlého jazyka, šířícího zlo, který je rozněcován od ohně pekelného?“

Zulové, kteří mne dosud nazývali „Mfundisi“ (farář), mi začali říkat „Baba“ (otče). To oni normálně nedělají. Nikdo, kdo nepochází z jejich řad, nebývá nazýván „Baba“. Přemýšlel jsem, proč mě tak asi pojmenovali. Nevěděli nic o tom, co se odehrálo mezi mnou a Bohem. Náhle ke mně přistupovali s větším respektem než dosud a celým svým životem se za mne postavili. To vše nepochybně souviselo s tím, že jsem -duchovně vyjádřeno - ztratil svůj život, když jsem kapituloval před Bohem. Mohu potvrdit, že Boží slovo je pravda: „Kdo svůj život ztratí, nalezne jej.“ To platí také ve smyslu oběti našeho pozemského života. Někteří lidé mi už radili: „Je čas utéct. Nechtěli bychom, aby tě ateisté nebo špióni zavraždili.“ Může se stát, že budu prvním, kdo přijde o život. Ale přesto zůstanu u svého vyznání: „Kdo svůj život

ztratí, ten ho nalezne! Kdybych měl zemřít tímto způsobem, bylo by to pro mne korunou života. To největší, co bych mohl pro svého Pána a Mistra učinit by bylo, kdyby má krev byla prolitá jako malý projev díky tomu, který se pro mne vydal až do poslední kapky krve.

Působení Ducha svatého

Byli jsme právě ve shromáždění, když nastal den, ve kterém Bůh zvláštním způsobem protrhl nebesa a sestoupil. Náhle jsme uslyšeli hluk velkého větru. Mohu to, co se stalo, popsat jen přibližně, a pokusit se to objasnit malým příkladem. Bylo to podobné hustilce, ze které uniká stlačený vzduch. Ale bylo to ještě jiné. Vypadalo to, jakoby tento vítr provanul každého z nás. Boží Duch sestoupil a nikdo nemusel nikomu vysvětlovat: „Podívej, Bůh je mezi námi.“ Každý si byl vědom Boží přítomnosti, aniž by zaznělo jediné slovo. Nemohl jsem jinak, než se jen sklonit a vzývat Boha v nebesích.

Co se dělo dále? Boží Duch sestoupil na to místo, na celé okolí a přiváděl lidi. Nejdříve přišla jedna čarodějnice, která bydlela 7 km daleko a vedla čarodějnickou školu. Bůh tedy začal u nejsilnější d'áblovy pevnosti. Abychom to vyjádřili s Izajášem: Hory se rozplynuly, jako se vyvaří horká voda na ohni. Oheň hořel, jako by se vznítily suché roští. Když jsem se té čarodějnice zeptal: „Co tady chceš?“, odpověděla mi:

„Potřebuji Ježíše. Může mě zachránit? Jsem svázána pekelnými řetězy. Můžeš ta pouta roztrhnout?“

Nevěřil jsem svým očím a uším. Dvanáct let jsem se marně pokoušel - někdy celé týdny - obrátit čaroděje. Po každé tvrdili, že jejich moc je dar od Boha. A nyní zde zčistajasna stojí čarodějnice a tvrdí mi, že má dost tohoto života a že je spoutaná řetězy temnosti.

„Kdo s tebou mluvil?“ zeptal jsem se.

„Nikdo!“ byla její odpověď.

„Kdo ti kázal?“

„Nikdo!“

„Kdo tě pozval?“

„Nikdo!“

„To nechápu. Odkud přicházíš? Co se stalo?“

„Proč se mě ptáš na tyto věci? Nemarni můj čas! Jestli mně Ježíš okamžitě nezachrání, ještě dnes zemřu a půjdu do pekla!“

Něco takového jsem ještě nikdy nezažil. Naléhal jsem dále otázkou:

„Jsi ochotná otevřít své srdce Pánu Ježíši a přijmout ho do svého života?“

„Jsem ochotná učinit cokoli.“

„Jsi také ochotná vyznat své hříchy?“

„Ano!“-

Když to učinila, řekla: „Modli se za mne, aby mne Ježíš osvobodil od těchto zlých duchů.“ A pak jmenovala duchy jménem: Mzeezrus, Mteeges, Mtowos - to nejsou jen imaginární představy. Když je někdo posedlý duchem jménem Mzeezrus, dokáže hovořit cizími jazyky, které nikdy neslyšel a nikdy se neučil.

Nevěděl jsem, jak se modlit za čarodějnici. Jednou jsem se o to pokoušel, když za mnou přišel posedlý člověk. Poručil jsem těmto mocnostem ve jménu Ježíše, aby z něho vyšly. Výsledkem bylo, že jsem byl démonům k smíchu! Tenkrát jsem tomu nerozuměl. Ve Skutcích

apoštolských je napsáno, že lidé brali kapesníky apoštola Pavla a kladli je na posedlé -a zlí duchové vycházeli. A já jsem se stal předmětem posměchu démonů. A teď jsem tu opět stál a měl se modlit za čarodějnice. Zavolal jsem ještě pět nebo šest spolupracovníků a postavil ženu doprostřed. Byla negramotná, bydlela ve vnitrozemí a nikdy před tím nepracovala pro Evropany nebo anglicky mluvící lidi. Posadili jsme se na židle kolem ní a začali zpívat jednu velikonoční píseň s vítězným zvoláním: Ježíš vstal z mrtvých - je mocný vítěz - přemohl satana - zvítězil nad hříchem a smrtí - nemusíme se bát - zaplatil cenu svou vlastní krví!

Když jsme píseň opakovali, žena vyskočila ze židle, padla na kolena a na ruce, a chovala se jako divoké zvíře. Vypadala jako tygr, který se připravuje ke skoku na svoji oběť. Její oči měly nepředstavitelně děsivý výraz. Jeden ze spolupracovníků chtěl ze strachu utéci z místnosti. Museli jsme ho uklidnit. Nemusíme se přece bát, když Ježíš zlomil veškerou ďáblůvu moc. Pak s námi ta žena mluvila anglicky, ačkoli se nikdy angličtinu neučila. Náhle z ní začala štěkat smečka psů. Ten štěkot slyšeli lidé i venku přede dveřmi. Můj bratr měl velkého psa, který z dálky přiběhl a skočil na okno, aby se na ty psy podíval. Je možné napodobit jednoho psa, ale v žádném případě celou smečku. Když to přestalo, začalo z této ženy chrochtat a kvičet množství prasat. Nato jsme v Ježíšově jménu, které je nad každé jméno, poručili mocnostem temnosti, aby ženu opustily. „Je nás 300 silných válečníků a nikdy tuto osobu neopustíme!“ volali. To nemluvila žena! Byly to jiné síly, které uměly mluvit lidským hlasem. Modlili jsme se: „O Pane, konej ty a vysvobod' tohoto člověka!“ Náhle démoni řekli něco velmi pozoruhodného: „My jsme věděli o Bohu Otcí, i o Bohu Synu, ale co přišel Duch svatý, hoříme. Jeho oheň je pro nás příliš spalující.“ Přitom jsem si vzpomněl na biblické slovo: „...ne mocí ani silou, nýbrž mým Duchem“ (Zach. 4,6). V ep. Efezkým 6,12 čteme: „Nevedeme svůj boj proti lidským nepřátelům, ale proti mocnostem, silám a všemu, co ovládá tento věk tmy, proti nadzemským duchům zla.“ Toto místo v Bibli mi bylo po léta tajemstvím. Jak můžeme bojovat s těmito duchy? Nyní se mi ujasnilo, že zde nejde o boj těla proti duchu, nýbrž o boj Božího Ducha proti zlým duchům.

A pak vyšlo prvních sto démonů s velkým křikem, pak dalších sto a potom třetí stovka.

Až do toho okamžiku měla tvář čarodějnice temný, děsivý výraz. Ale ve chvíli, kdy zlí duchové vyšli, se její tvář okamžitě proměnila. Vypadala jako anděl, který žil v blízkosti našeho Pána a Mistra. S nebeským třpytem na tváři a v očích zvolala: „O, jak je to nádherné, Ježíš mne vysvobodil! Ježíš zlámal pekelné řetězy!“

Po této čarodějnici přišli čarodějové, pak posedlí, jeden po druhém, den za dnem. Po dva nebo tři měsíce jsme se vůbec nedostali do postele. Měli jsme mnoho práce ve dne v noci. Někdy nebyl čas ani k jídlu a k převlečení. Boží Duch doslova procházel skrze domy a přiváděl lidi. Každého jednotlivce jsme se ptali:

„Kdo tě sem přivedl?“

„Nikdo!“

„Jak jsi věděl, že jsme tady? Kdo tě pozval?“

„Nikdo!“

Znovu a znovu jsme dostávali stejnou odpověď, stále dokola tentýž příběh:

„Neumíme to vysvětlit, ale musel to být Bůh. Jakási síla v nás způsobila, že jsme museli přijít. Gž nemůžeme spát, nemůžeme se uklidnit, stále před sebou vidíme jen naše hříchy!“

Podobalo se to pádu jerišských hradeb. Posedlí pojmenovávali své demony jménem a udávali jejich počet. Dělo se toho tenkrát mnohem více, ale neodvažujeme se o tom všem mluvit, poněvadž by tomu lidé nerozuměli. Připadalo by jim to jako pohádka. Ale mezi nebem a zemí existuje něco více, než může pochopit náš lidský rozum. Takové věci musí člověk nejdříve sám prožít, aby je mohl pochopit.

A lidé dále přicházeli v zástupech! Mohli jsme pouze vyjít ven před dům v kteroukoli denní dobu a v kterýkoli den v týdnu - čekalo tam až sto nebo až dvě stě lidí. Drsní hříšníci plakali jako malé děti. „Co se s vámi děje?“, ptali jsme se. „Jsme hříšníci!“ Boží Duch je usvědčil z

hříchu, Boží spravedlnosti a jejich nepravosti. Vypadalo to, jakoby nastal soudný den.

Vzpomínám si na jednoho drsného pohana z kmene Zulu, muže ze Msinga, který seděl v jedné místnosti a plakal, jako kdyby dostal výprask karabáčem. Protože tento muž tak hlasitě křičel, šel jsem za ním, abych se podíval, co se tam vlastně stalo. „Co je s tebou?“ - „Mezi mnou a peklem je jen jeden centimetr -jeden centimetr, a já jsem uprostřed pekla“, vykřikl. Museli jsme tyto lidi opakovaně ujišťovat: „Krev Ježíše Krista smývá všechny vaše hříchy.“ - „To můžete říct vy“, odvětili, kteří nevíte, jak strašně jsme hřešili.“ Poznání hříchu bylo tak hluboké, že někteří nemohli uvěřit, že jim Ježíš může odpustit. Také jim nestačilo všeobecné vyznání hříchů. Každý měl potřebu pojmenovat své hříchy jménem. Pak jim náhle vzešlo světlo a oni mohli uchopit odpuštění své viny. Jejich tváře zářily jako tváře andělů. Přišli s pláčem a opouštěli nás s radostí. Jejich život byl proměněn, všechno bylo učiněno novým! Když ženy přišly domů, zjišťoval muž s údivem: „Co se s tebou stalo? Z tebe se stal jiný člověk. Dosud jsi u nás měla kalhoty ty a patřilo ti vždycky poslední slovo. Nyní se dokážeš okamžitě podřídít.“

Byl tam také jeden muž, který ve svém domě vládl holí. Nechoval se jako člověk, ale jako divoké zvíře. Proměna jeho ženy byla tak nápadná, že se udiveně ptal: „Co se to s tebou stalo? Když jsem domů přicházel opilý, došlo k bitce. Nyní zůstáváš v klidu.“ Namísto dřívějších tvrdých výčitek byla nyní přívětivá, přinesla mu teplou vodu, umyla mu nohy a rozestlala mu postel. Tuto změnu nemohl pochopit. „Copak se to jen stalo, že se může dít něco takového? Dříve jsi se hněvala a nyní neřekneš ani slovo. Cítím se jako král. Byla jsi u křesťanů v Mapumulo a stala ses křesťankou? Přijala jsi Boha bílých?“ A pak připojil: „Když tě Bůh bílých dokáže zkrotit tak, jak se mně to nepodařilo ani rákoskou, musí na tom něco dobrého být.“ Před mnoha léty prohlásil jeden známý ředitel cirkusu a krotitel lvů v Jižní Africe: „Přiveďte mi jakéhokoli lva a já ho ochočím, ale svoji ženu zkrotit nedovedu.“ Tak si lze dobře představit, jaké je to pro muže překvapení, když najednou nalézá úplně změněnou manželku. Toto svědectví pro Pána Ježíše bylo tak mocné, že i tento muž přišel a obrátil se.

Také děti se obracely. Když se vrátily domů, ptali se jich rodiče: „Děti, co se to s vámi najednou stalo? Vždycky jste se spolu hádaly. Bručely jste, když šlo o domácí úkoly a jiné práce a měly jste vždy plno výmluv. A nyní to vše děláte tak ochotně a jste poslušní. Co se stalo? Staly jste se křesťany?“ A pak přicházeli i rodiče a vydávali svůj život Ježíši.

Bůh zapálil oheň, který se šířil přes údolí a hory, takže se obrátilo na tisíce lidí v jednom týdnu, nebo dokonce v jednom dni. To vše se odehrávalo v kmenech Zulu a Xhosa v Jižní Africe. Pro Boží působení neexistují žádné hranice. Pán Ježíš jednou o svátku stánků, obklopen zástupem lidí, povstal a silným hlasem, nedbaje na to, že ho chtěli zabít, zvolal: „Jestli někdo žízni, ať přijde ke mně a napije se! Kdo věří ve mne, jak praví Písmo, proudy živé vody poplynou z jeho nitra.“ Kéž Bůh dá, aby každý, kdo si říká křesťan, byl opravdu křesťanem, a to podle Písma. Věřím, že není nutné, modlit se za probuzení. Probuzení je výsledkem života podle Písma, který máme žít každý den. To znamená stále kráčet kupředu, v nejužším obecnství s Ním, živým Bohem. On chce, aby jeho církev byla čistou nevěstou, vyzářující Boží slávu.

Doprovodná znamení a zázraky

Když přicházely zástupy a Bůh pracoval na jejich duchu, duši a těle, opakovalo se to, o čem nám vypráví Skutky apoštolů. Dala se znamení a zázraky. My jsme se za to výslovně nemodlili. Naši modlitbou bylo pouze: „Pane, vládni Ty mezi námi, Ty, který jsi stále stejný Bůh“. Prožili jsme to a proto nemůžeme pochopit, že existují zbožní lidé, kteří říkají: „Takto Bůh působil pouze v prvním století, dnes už ne.“ Dosvědčujeme, že Bůh je stejný i dnes a kraluje na svém trůnu!

Také jsme prožili, že byli uzdravováni nemocní. Mnozí z nich dokonce bez toho, že bychom se s nimi modlili. Prostě jen proto, že byli zrovna na tom místě. Někteří byli uzdraveni náhle, ještě než začalo shromáždění, jiných se Pán dotkl během bohoslužeb. Někteří v prvním nadšení volali: „Už nebudeme užívat léky. Nyní to již nepotřebujeme.“ Museli jsme je vážně varovat, aby něco takového neslibovali. Jak je snadné dát slib jen proto, abychom ho později museli zrušit. Zdravý člověk může říci: „Už nepotřebuji prášky!“ Dábel však stojí vedle tebe a slyší to. Nastoupí pak se vši svou pekelnou mocí a způsobí člověku takové bolesti hlavy, že sáhne po prášku. V tom okamžiku porušil dotyčný svůj slib a ten se mu stal hříchem. Jestliže nám Bůh takovýto zákon neukládá, nemáme to dělat ani my sami. Radili jsme těmto lidem: „Řekněte raději: Z Boží milosti se zřekneme léků, jestliže to zůstane tak, jak je to nyní. Ale neslibujte nic, co byste později nedodrželi.“ Nebezpečí je v tom, že něco slíbíme, a dříve než zapadne slunce, už to zapomeneme. Ale Bůh nezapomněl. V den soudu se nás na to zeptá a my z toho budeme muset vydat počet. Z toho důvodu říká Písmo svaté: „Když se Hospodinu, svému Bohu zavážeš slibem, neotálej ho splnit, neboť Hospodin, tvůj Bůh, to bude určitě od tebe vyžadovat a byl by na tobě hřích“ (5. Mojž. 23,22).

Zmiňuji to jen proto, abych ukázal, jakým způsobem Pán působil. Od té doby již Zuluové neříkali, že křesťanství je náboženstvím bělochů. S tím byl konec. Prožívali, že Ježíš Kristus je také jejich Bohem.

Vzpomínám si ještě na jednoho slepého muže, jemuž se náhle otevřely oči. Chodil z místa na místo, potřásal hlavou a volal stále dokola: „Ježíš je také mým Bohem! On je opravdu mým Bohem!“ Nemocní byli přinášeni na nosítkách, která byla postavena na zem. Někdy se stalo, že ještě před začátkem shromáždění povstali a procházeli se.

Často kroutili hlavami a prohlašovali: „Nemůžeme to pochopit. My pohané se stáváme křesťany a křesťané se stávají pohany. My se oblékáme a křesťané se svlékají!“ Dříve bylo těžké rozpoznat mezi bělochy křesťanku od nekřesťanky. Dnes již to není problém. Lze to poznat dokonce podle oblečení. Některé jsou zcela nahé. U pohanů nás to nepřekvapí, vždyť jsou to skutečně pohané.

Jednou přinesli muže s velkým nádorem, který mu způsobil ochrnutí od kyčlí dolů. Kolem něho seděly na trávě stovky lidí. Náhle všichni vyskočili a přecházeli bez jediného slova na druhou stranu. „Co se stalo?“ zvolal jsem. Když jsem přišel blíže, pochopil jsem reakci těch lidí. Nádor se otevřel a z něho se šířil takový zápach, že tam nešlo vydržet. Moji spolupracovníci k němu přišli, to místo vyčistili a muže umyli. Když byli hotovi, ten muž vstal a začal chodit.

Mohu vyprávět jen něco málo z toho všeho, co se dělo. Jsem na tom jako Jan, který na konci svého evangelia řekne: „Je také mnoho jiných věcí, které Ježíš činil; kdyby se mělo všechno podrobně vypsát, myslím, že by celý svět neměl dost místa pro knihy o tom napsané.“ A tak bylo o probuzení sepsáno již mnoho knih, zdá se však, že se toho, co se stalo,

dotýkají jen okrajově, poněvadž Bůh učinil mnohem více než je vůbec možné napsat.

V době, kdy Bůh konal tak neobyčejné věci mezi nemocnými, nám byla připomenuta dívka, která nebyla uzdravena, ačkoli jsme se za ni usilovně modlili. Od té doby uplynulo šest let. Nyní jsme se za ni znovu pomodlili a prosili Boha: „Ó, Pane, bylo by možné, abychom se s touto dívkou a její matkou ještě jednou setkali, pokud ještě žije?“ Jaké bylo naše překvapení, když jsme tuto starou ženu s její dcerou zahlédli, jak vstupuje do stanu v den, když jsme právě měli v okolí Nového Hannoveru shromáždění. Toho večera se Bůh této dívky ve svém milosrdenství dotkl a ona byla úplně uzdravena.

Opakovaně se stávalo, že člověk, který prožil obrácení nebo byl uzdraven, se stal požehnáním celému svému okolí. Obvykle jsme tam pak byli o několik týdnů později pozváni, abychom tam zvěstovali evangelium. Pokaždé jsme našli mnoho lidí, kteří byli podobni ovoci, zralému ke sklizni. A to skrze jednoho člověka, který se obrátil! Nakazil mnoho dalších.

Jednou jsme byli pozváni na shromáždění, které se mělo konat pod širým nebem. Slíbili jsme, že tam budeme jednoho úterka v 1 hodinu sloužit. Zuluové to s časem neberou tak vážně. Je-li termín určen na jednu hodinu, může se přijít třeba i ve dvě. Na to jsme byli zvyklí. Ale onoho dne jsme přišli na místo již ve 12.30 hod. a našli tam již tři sta až čtyři sta lidí. Udiveně jsme se ptali: „Ale, vy jste už tady? Kdy jste přišli?“ - „Někteří z nás přišli už dnes ráno v šest hodin.“ To samozřejmě nebyla doba, kdy opustili svůj domov. Většina z nich byla mnoho hodin na cestě. Ale hlad po evangeliu byl tak velký, že s tím vším počítali a ještě byli ochotní čekat 6 až 7 hodin než začne shromáždění. Rozhodli jsme se okamžitě začít.

V té době jsme zkracovali naše shromáždění na minimum, protože se ukázalo, že dlouhá kázání nebyla potřebná. Místo toho nám oni sami říkali, co je třeba dělat. Bylo mezi nimi hluboké poznání hříchů a touha hříchy vyznat. Proto jsem se uchýlil do jednoho starého hospodářského stavení, abych si připravil krátké kázání. Ke svým spolupracovníkům jsem pověděl: „Dříve než se s nimi budeme modlit, dejme jim příležitost k tomu, aby si mohli svůj život dát s Bohem do pořádku.“

Zde bych chtěl něco povědět k uzdravování nemocných. Přijali jsme zásadu, že se nebudeme s lidmi modlit za uzdravení, pokud si nedají nejdříve do pořádku svůj duchovní život. Boží uzdravení vždy začíná u duše. Tak nás to učí bible u Jakuba 5,16: „Vyznávejte hříchy jeden druhému a modlete se jeden za druhého, aby jste byli uzdraveni.“ Ozdravení duše tedy stojí na prvním místě. Jestliže někdo nařiká: „Velmi mne trápí artritida“ (zánět kloubů), jiný „mám strašné bolesti hlavy“, pak takové osobě odpovíme: „Dobře, nyní jsi předložil své tělesné trápení, ale začněme nejprve duchovními nemocemi. Jak je to s tebou?“ Jsou lidé, v jejichž životě je hněv. Hněv je zlá věc. Bůh nám nedovolí se modlit, jestliže je tam hněv. Proto říká Pavel v 1. Tim. 2,8: „Chci tedy, aby se muži všude ve shromáždění modlili, pozvedajíce ruce v čistotě, bez hněvu a hádek.“ Je tedy proti Božímu slovu a vůli, aby se modlil člověk, v jehož životě je hněv. O tom hojně mluví Boží slovo. Je dokonce napsáno, že modlitba muže je blokována, jestliže má hořkost vůči své ženě. Takovou modlitbu si může klidně ušetřit. Žijeme v době, kdy se modlí každý, lhostejno, zda má život s Bohem v pořádku či nikoli. Pán Ježíš jde tak daleko, že říká: „Přinášíš-li tedy svůj dar na oltář a tam se rozpomeneš, že tvůj bratr má něco proti tobě, nech svůj dar před oltářem a jdi se nejdříve smířit se svým bratrem; potom teprve přijď a přines svůj dar.“ (Mat. 5,23+24) Ptejme se sami sebe, jestli neporušujeme zákon, nebo neposloucháme Pána Ježíše.

Když lidé přicházejí k rozhovoru, říkáme jim, že tělesné nemoci jsou druhořadé a nejprve se musíme zaměřit na nemoci duchovní. Duchovně nemocný člověk může být podrážděný, hněvivý, urážlivý a zatížený mnohými dalšími věcmi. Být z tohoto vysvobozen je tisíckrát cennější, než být tělesně uzdraven. V dobách probuzení se to nemusí lidem ani říkat. Přijdou sami od sebe a řeknou: „Jsme nemocní, ale neděláme si s tím starosti. To není tak důležité. Modli se za nás, abychom byli duchovně uzdraveni.“ Na takových shromážděních se stávalo,

že ze shromáždění neodešla jedna jediná osoba, jejíž život by nebyl očištěn a smířen s Bohem. Někdy už zapadalo slunce a my jsme museli lidi nutit, aby šli domů. „Ne“, odpovídali pak, „co nám to pomůže jít domů. To by znamenalo získat celý svět a ztratit svoji duši. Chceme si to dát s Bohem do pořádku.“ Velice často museli lidé na pastorační čekání několik dní, než se dostali na řadu. Ale nešli domů. Vytrvale čekali. „Nemůžeme žít dále v hříchu“, slýchávali jsme od nich. „Chceme to vynést na světlo. Potřebujeme odpuštění svých hříchů.“ To byl důvod, proč jsme shromáždění zkrátali na minimum.

Jak jsem již řekl, chtěl jsem si připravit krátké kázání, když náhle vstoupil jeden z mých spolupracovníků. „Venku je nějaká hinduistka a chce s tebou mluvit.“ - „Ale to teď v žádném případě nejde,“ řekl jsem. „Ti lidé už dlouho čekali. Ať ti poví, o co jí jde a ty mi to pak můžeš tlumočit.“ On tedy odešel, aby s tou ženou hovořil. Ale byla tvrdší a nechtěla se mu svěřit. Můj spolupracovník se vrátil a vysvětloval mi, že ta žena chce mluvit jenom se mnou. Znovu jsem ho poslal pryč se vzkazem, že jsem příliš zaneprázdněn. Tak se to opakovalo několikrát, až jsem konečně souhlasil: „Dobře, půjdu za ní. Nevadí, že to nejde tak, jak si představuji.“

Našel jsem ji venku s její 16-letou dcerou. A pak mi vyprávěla svůj příběh: „Vidíš zde moji dceru? Je od narození duševně postižená. S největší pravděpodobností došlo k poškození mozku. Byla jsem s ní u mnoha lékařů a všichni mi řekli, že má dcera zůstane až do své smrti nevléčitelně nemocná. Šla jsem do hinduistických chrámů. Ale ani naši bohové neuměli pomoci. Před dvěma týdny jsem potkala jednoho černocha Zulu, který mi řekl: „Víš co, vezmi svoji dceru do Mapumula. Tam jsou křesťané, kteří slouží Pánu Ježíši. Když ji tam přivedeš, budou se k Němu modlit a On tvoji dceru uzdraví.“ Když jsem to uslyšela, zvolala jsem: „To je Bůh, kterému chci sloužit!“ V tom okamžiku byla má dcera uzdravená a zcela normální. Je zde. Můžeš s ní mluvit.“ Pozdravil jsem její dceru a rozmlouval s ní. Byla opravdu zcela normální. „Od té doby chci sloužit tvému Bohu“, řekla. „Naši bohové selhali, ale tvůj Bůh mne uzdravil.“

Měli bychom to volat ze všech hor a zvěstovat do celého světa: Není žádný takový Bůh jako je Ježíš Kristus! Kdy národy přijmou, že není žádný Pán mimo Něho: Pán pánů, a Král králů!

Jedno z nejteplejších míst v Jižní Africe je krajina kolem Tugela Ferry. Tam vládla stoletá válka, ve které bylo zavražděno nesčíslné množství lidí. Probuzení se brzo rozšířilo i do této oblasti. Určili jsme bohoslužby na tři dny - pátek, sobota a neděle. Shromáždění byla přeplněná. Po ukončení shromáždění čekali mnoho lidí na pastorační rozhovor. Než začalo probuzení, vyzýval jsem většinou návštěvníky shromáždění, aby přišli dopředu a přijali Ježíše. Ale co začalo probuzení, bylo to zbytečné. Lidé sami zůstávali. Čteme o apoštolech, že o letnicích také nikoho nezvali dopředu. Ve Skutcích 2,37 čteme, že Petrovo kázání proniklo jejich srdcem, takže zvolali: „Muži bratři, co máme činit?“ A pak jim bylo řečeno, co mají činit. Nechtěl bych tím říci, že je nesprávné zvat lidi dopředu, aby přijali Ježíše. Když Bůh ukáže tuto cestu, dělejme to. Kde nemají probuzení, může to být dokonce nutné.

Po jednom z těchto prvních shromáždění v Tugela Ferry zůstalo několik stovek lidí a říkali: „Nemůžeme jít domů, aniž bychom získali pokoj s Bohem.“ Byl jsem velmi unaven a poprosil jsem své spolupracovníky: „Musím si nutně na chvíli lehnout a spát. Když mě bude třeba, přijďte prosím do mého pokoje.“ O půlnoci mne zavolali: „Je tu ještě pořád několik set lidí, kteří mají přání, abychom se s nimi modlili za uzdravení.“ Položil jsem zpětnou otázku: „Prošli tito lidé pastorační a dali svůj život před Bohem do pořádku? Učinili to, co Jakub píše ve svém dopise: „Vyznávejte jeden před druhým své hříchy a pak se modlete?“ „Ano“, odpověděl můj spolupracovník, „hovořili jsme s každým jednotlivě. Ale teď zůstalo ještě přes dvě stě lidí, za které je třeba se modlit zvlášť.“ Bylo nám jasné, že to nepůjde s každým jednotlivě. Tak jsme se rozhodli, že je rozdělíme do skupinek. Při tak velkém množství lidí jsme obvykle vybrali dvě nebo tři procenta těch, kteří hledali pomoc, vyhledali ty nejtěžší

případy a modlili jsme se s každým osobně, a za ty ostatní pak společně. Tentokrát tam bylo deset slepců, a moji spolupracovníci se ptali: „Nemohli bychom se modlit speciálně za tyto slepé?" Když jsem souhlasil, odešli jsme jako obvykle do oddělené místnosti. Když jsme vstupovali do dveří, volala většina z nich: „Vidíme! Jsme uzdraveni!" Dříve než přišli do styku s lidskou rukou, dotkl se jich Pán Ježíš, tak mocně byl mezi námi přítomen ve své moci. Všech deset slepců začalo vidět.

Chtěl bych zde zmínit ještě jednu zvláštní událost, která úzce souvisí s uzdravením těch deseti slepců. Onoho pátečního odpoledne byl jeden bělošský spolupracovník se svým nákladním autem na cestě do Tugela Ferry. Auto bylo plné lidí, kteří chtěli jít do shromáždění. Asi 40 až 50 km před cílem řidič spatřil, jak na kraji cesty stojí slepá žena s dítětem a stopuje. Zastavil a zeptal se, co se děje. Slepá odpověděla. „Slyšela jsem, že tam někde mají být pobožnosti a chtěla bych se tam také dostat. Můžeš mně prosím vzít s sebou?" „Lituji", odpověděl spolupracovník, ale nemám pro tebe místo, auto je zcela plné." (U černochoů je to tak, že nedovedou pochopit, proč by v autě nebylo volné místo pro jednu osobu, dokud je tam ještě nějaký kousíček volný. O nějakém dovoleném zatížení nic nevědí a ani se o to nestarají. Ale v tomto případě bylo auto beznadějně přeplněné. Ten bratr se pokoušel to ženě vysvětlit. Když začala plakat, napadlo ho východisko: „Jediná možnost je, aby jeden nebo dva dobrovolně vystoupili. Pak můžeš jet." Ale nikdo nebyl ochotný zůstat v této neznámé divočině. Nakonec museli plačící ženu nechat na místě.

To se stalo v pátek odpoledne. V sobotu večer, vlastně pozdě v noci, ti slepci v Tugela Ferry prohlédli. A pak se stal další zázrak. Když jel náš bělošský spolupracovník v neděli odpoledne se svým plně naloženým autem opět kolem místa, kde zanechali tu ženu, nenašli ji již slepou, ale šťastnou a zářící radostí, prohlédla stejně jako ti ostatní. S jásotem volala, že jí Ježíš uzdravil. „Kdy se to stalo?" - „Včera, v sobotu." - „V kolik hodin?" - „Pozdě v noci", odpověděla žena. Porovnali čas a zjistili, že se to stalo v tu samou hodinu, když se Pán Ježíš dotknul oněch deseti slepců. Pán viděl do jejího srdce a ve své milosti ji uzdravil. Chápeme nyní, proč tito lidé říkají: „Není jiného Boha kromě Ježíše!"

Chci vyprávět ještě jednu událost z oné doby v Tugela Ferry, kterou si všichni, kdo byli u toho, uchovávají nezapomenutelně v paměti. Do blízkosti řečnického pultu přinesli dívku, která ležela na nosítkách. V pátek a v sobotu jsem ji při shromáždění pozoroval. Ležela nehybně jako mrtvá, se zavřenýma očima. Nepohnula ani víčky ani prsty, s výjimkou jednoho jediného prstu pravé ruky, kterým mohla pohnout jen s velkou námahou. Později jsem se dozvěděl o jejím utrpení. Již 18 měsíců byla zcela ochrnutá. Léčili jí v pěti různých nemocnicích, ale lékaři jí nemohli nijak pomoci. Příbuzní ji vzali domů a chodili s ní od jednoho čaroděje k druhému. Jeden z nich přitom použil strašného čarodějnického prostředku. Chytilo se pár žab a pekly se na pánvi tak dlouho, až byly rozžhavené. Pak položil čaroděj horké žáby na hlavu děvčete, přičemž došlo ke spálení vlasů i kůže na hlavě. Ozdravení se však touto hroznou „terapií" nedostavilo. Nakonec dívku přivedla její vlastní sestra, učitelka, do Tugela Ferry. Moji spolupracovníci mi řekli, že tato 18-letá dívka jménem Anagreta požádala, abychom se za ni modlili. „Ale jak se za ni můžeme, když vůbec nevíme, v jakém duchovním stavu se nachází?", odpověděl jsem. „Dala svůj život s Bohem do pořádku?" - „Ano", zněla odpověď spolupracovníků. „Ale jak? Vždyť není schopná mluvit", ptal jsem se udiveně. „My jsme to udělali tak, že jsme ji šeptali do ucha a ptali se jí, zda v jejím životě nejsou nějaké hříchy." Musím na tomto místě zdůraznit, že nemá žádný smysl, vyzývat člověka, aby přijal Pána Ježíše, jestliže neví, že je hříšník. Jaký smysl by mělo posílat k lékaři člověka, který má rakovinu, ale o své nemoci neví? Je třeba mu říct, že má rakovinu, pak půjde sám, bez toho, že by ho k tomu někdo nutil. Bude dokonce ochoten jít do nemocnice a podrobit se noži chirurga.

Nepovolil jsem a naléhal dále na své spolupracovníky: „Ví ta dívka vůbec, že je hříšnicí?" - „Ano!" - „Jak jste to zjistili?" - „Jmenovali jsme různé hříchy a ptali se Anagrety, jestli byla

někdy neposlušná, nelaskavá, zlostná, zlá, atd., a jestli někdy lhala. Ze způsobu, jak potom pohybovala svým víčkem jsme vyrozuměli, zda chtěla říct ano nebo ne. Nakonec jsme se zeptali: „Chtěla bys, abychom se s tebou modlili, aby Pán Ježíš přišel do tvého života a sňal tvoje hříchy?“ Zase jsme poznali podle pohybu víčka, že souhlasí. Pak jsme se s ní modlili a ona nyní prosí ještě o modlitbu za své tělesné uzdravení." Pak jsme prožili, jak se také při této dívce zjevila Boží moc. Stalo se to ve stejnou noc, kdy jsme se modlili s těmi stovkami lidí. Viděli jsme, jak jejími kostmi proběhlo chvění, jako když vítr pohybuje listím stromů. Zmocnila se jí neviditelná síla, která ji zvedla z postele. Anagreta stála na nohou a začala chodit. V jednom okamžiku Pán Ježíš tuto dívku dokonale uzdravil.

Během několika minut se seběhly stovky lidí. Nikdo nevěděl, kde se tu vzali. Neměli jsme žádné církevní zvony, které by vyzváněly, ani žádné telefony. Mnoho lidí, kteří nechodili do shromáždění, mezi nimi tři bezbožní muži, kteří pracovali u soudu v Tugela Ferry, zde najednou stáli a ptali se: „Kde je ta uzdravená dívka?“ Okázali jsme jim Anagretu a oni prohlásili: „Chtěli bychom s ní mluvit o samotě, bez křesťanů. Dovolíte nám, abychom jí položili několik otázek?“ Když jsme svolili, vzali Anagretu do jedné místnosti na křížový výslech. Po nějaké době ji přivedli zpět a řekli jí: „Bůh, který tě uzdravil, může zabít živé a může vzkřísit mrtvé. Nikdo nemůže učinit takové věci jak On. Zůstaň mu věrná až do konce svého života!" To bylo hodnocení nevěřících pohanů.

Tato událost se bleskově rozšířila po celém okolí. Po určitou dobu byla atmosféra přímo naplněná Boží přítomností. Aby to člověk mohl pochopit, je třeba to prožít. Na toto místo přicházeli lidé a byli usvědčeni z hříchu, protože se setkali s živým Bohem.

Moji spolupracovníci mě poprosili, aby mohli s Anagretou zajet do věznice Pomeroy, kde pracoval její otec. Vzali auto a jeli. Když zakleпали na dveře věznice, byl to její otec, který jim otevřel. Udiveně se zadíval na mé spolupracovníky a pak na svoji dceru, která k němu přicházela. V té chvíli si myslel, že je to jen duch a zvolal: „Jsi to ty?" - „Ano, otče!" Plný radosti z toho, co se odehrávalo před jeho zraky, zapomněl zavřít dveře věznice. „Raději zavři dveře věznice, nebo ti všichni vězni utečou, volali na něho." A pak šťastnému otci vypravovali, co se stalo.

Závěrem bych chtěl vyznat, že neexistuje žádná větší moc, než moc našeho Pána Ježíše Krista. Nebyla to lež, když řekl, že je mu dána všeliká moc na nebi i na zemi. Před svým nanebevstoupením to řekl svým učedníkům. Co se stalo pak? Někteří se mu klaněli, ale jiní pochybovali! Je těžké uvěřit, že je mu dána všeliká moc. Ale v misijním příkazu u Mat. 28,18 stojí jasně: „Je mi dána veškerá moc na nebi i na zemi." A z tohoto důvodu mohou jeho učedníci naplnit tento příkaz: „Jděte ke všem národům, a získávejte mi učedníky a učte je, aby zachovávali všechno, co jsem vám přikázal." Jaký Bůh a jaký vysvoboditel! Kéž by dal Bůh, aby mu náš život nedělal hanbu, ale aby lidé na nás poznali, že Boží slovo je pravda!